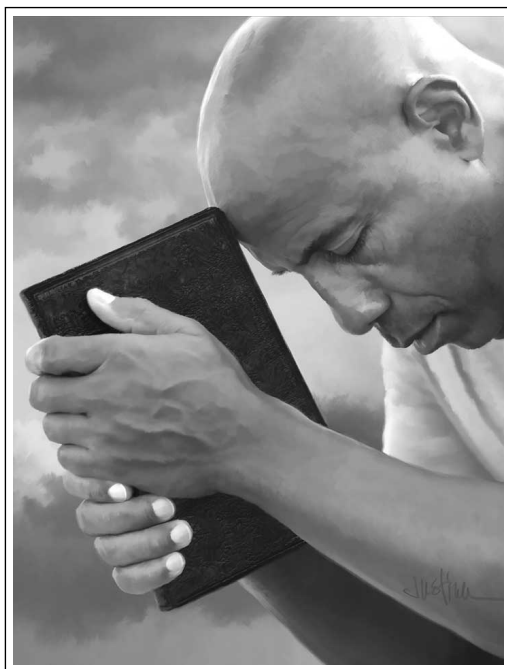

Odmor u Kristu

Gerald i Chantal Klingbeil

Pouke iz Biblije — Priručnik za učitelje
Srpanj, kolovoz i rujan 2021.

Sadržaj

1. Život u društvu aktivnom dvadeset četiri sata dnevno
2. Nemirni i buntovni
3. Korijeni nemira
4. Cijena odmora
5. “Dođite k meni...”
6. Odmor u obiteljskom krugu
7. Mir, odnosi i ozdravljenje
8. Slobodni za odmor
9. Ritam odmora
10. Subotnji odmor
11. Čežnja za nečim višim
12. Nemirni prorok
13. Konačni odmor

POUKE IZ BIBLIJE — Priručnik za učitelje — 3/2021.

Nakladnik: ZNACI VREMENA, Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb, Hrvatska • *Odgovorni urednik:* Neven Klačmer • *Urednik:* Mario Šijan • *Prijevod:* Dragana Todoran • *Lektura:* Marijan Malašić • *Korektura:* Ljiljana Đidara • *Tiskano u uredu nakladnika*

www.znaci-vremena.com • www.adventisti.hr

Život u društvu aktivnom dvadeset četiri sata dnevno

PRVI DIO: Opći pregled

Ovog ćemo tromjesečja proučavati niz pouka pod naslovom “Odmor u Kristu”. Naše društvo u dvadeset prvom stoljeću puno je umornih ljudi. Briga i uznemirenost zajedno s nesigurnošću u budućnost pridonosi tom nemiru duše. Među stručnjacima vlada sve veća zabrinutost za duševno zdravlje zbog sve većeg broja ljudi koji se liječe od depresije. Procjenjuje se da ima više od tri stotine milijuna ljudi u svijetu koji boluju od depresije, koja će nadmašiti srčane bolesti koje su bile vodeći uzrok smrti posljednjih nekoliko desetljeća. Prema procjenama kompanije Thomson Reuters Pharma, na temelju jedinstvene prognoze analitičara, očekuje se da će prodaja antidepresiva širom svijeta doći šest milijardi dolara. Samo u Sjedinjenim Američkim Državama svake se godine proda više od 270 milijuna recepata za antidepresive. Pouke u ovom tromjesečju, a posebno pouka za ovaj tjedan, usredotočuju se na pravi izvor odmora i pružaju praktičan savjet o tome kako pronaći odmor unatoč ubrzanom ritmu života.

Ovog ćemo se tjedna vratiti u prošlost sve do stvaranja našeg svijeta i otkrivanja vječnog spomenika na odmor u Kristu, subote. Proučavat ćemo o dubokoj boli i njezinom utjecaju na tjelesno, duševno i emocionalno zdravlje starozavjetnih pisaca. Kroz čitavu ovojednu pouku neprestano ćemo se podsjećati na Kristov poziv da se odmaramo, koji se upućuje u cijelom Pismu. Kada naučimo značenje riječi “odmor” u Starom i Novom zavjetu, potpunije ćemo shvatiti Kajinov nemir i otkriti kako se u potpunosti možemo odmoriti u Kristu.

DRUGI DIO: Komentar

Najobuhvatniji tekst u Bibliji o subotnjem odmoru nalazi se u Postanku 2,1-3. Na kraju tjedna stvaranja, Isus, naš Stvoritelj pun ljubavi, gradi — kako kaže židovski pisac Abraham Heschel — palaču u vremenu. Svake subote Isus nas poziva da ostavimo svoje brige, zabrinutost i uznemirenost, i uđemo u Njegovu palaču i odmorimo se u Njemu.

Zemaljske palače nalaze se na nekom mjestu. Na primjer versajski dvorac u Francuskoj ima sedam stotina soba, a njegova površina iznosi više od 67.000 kvadratnih metara. Kao spomenik Svjetske baštine, jedno je od najvećih graditeljskih dostignuća u sedamnaestom stoljeću.

Subota, Božja palača u vremenu, mnogo je značajnija i nevjerojatnija. Ona ne datira iz sedamnaestog stoljeća, već seže do početka vremena, do stvaranja. Ona se proteže kroz vjekove i daruje Zemlji sveto vrijeme svakog tjedna. Ona je stalni podsjetnik o tome gdje se može pronaći pravi odmor. Subota govori o Bogu koji je blisko upoznat s našim osnovnim ljudskim potrebama. On je “počinuo u subotu i odmorio se” ne zato što je bio umoran, već zato što je znao da ćemo mi biti umorni. U Postanku 2,2 stoji: “I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini.” Vrijeme nije beskrajni ciklus događaja ispunjenih radom. Bog nam je milostivo darovao božanski predah — vrijeme da produbimo svoj odnos s Njim, obnovimo svoj um, osvježimo tijelo i ostvarimo skladne obiteljske odnose.

Ovaj božanski subotnji odmor nosi sa sobom osjećaj sigurnosti u Stvoriteljevu ljubav i brigu prema nama. U Njemu imamo mir. Subota uklanja stres. Ona jamči da Bog koji je stvorio svijet nije zaboravio svijet i nije zaboravio nas. Kada se mi sjetimo da svetkujemo dan subotnji, naš Spasitelj sjeća se nas tog dana i izliva obilje nebeskih blagoslova u naš život, oslobađa nas od ropstva straha, lanaca uznemirenosti i tamnice briga.

Božji poziv da se odmorimo

Bog nas u cijelom Pismu poziva da se odmorimo od zaokupljenosti poslom. Kada nas zaokupljenost poslovima svlada, počinju se događati tri stvari:

◆ **Postajemo zbunjeni.** Čini nam se da nas sadašnji događaji nadvladavaju. Životni izazovi čine se mnogo veći i mi se usredotočujemo na probleme umjesto na Boga koji ih može riješiti. U poslu se usredotočujemo na ljudske odgovore u vezi sa svojim nedoumicama umjesto na božanska rješenja.

◆ **Počinjemo se osjećati tjelesno, duševno i emocionalno iscrpljeni.** Govorimo i činimo stvari zbog kojih se poslije kajemo. Prezaposlenost vodi do umora. Umor vodi do sagorijevanja, a sagorijevanje do obeshrabrenja. Zauzeti ljudi često brzo prosuđuju i odlučuju a da ne sagledaju širu sliku zato što su prezaposleni. Moraju prijeći na rješavanje sljedećeg problema ili izvršavanje sljedećeg zadatka u svojem rasporedu. Prema tome, imaju malo vremena za nalaženje najboljeg rješenja problema s kojim se suočavaju.

◆ **Počinjemo zanemarivati molitvu i proučavanje Biblije.** Kao posljedica, naš duhovni život trpi. Zauzetost stvara umor, a umor neučinkovitost, nedostatak discipline, nemogućnost da vladamo svojim osjećajima i srozavanje važnog duhovnog života.

Ellen G. White kaže: "Svima koji se uče u Gospodnjoj školi treba određeno vrijeme kad će, u zajednici s Bogom, ispitivati svoja srca u hramu prirode. Neka se u njima otkrije život koji nije u skladu sa svijetom, njegovim običajima i navikama; njima treba osobno iskustvo da bi doznali što je Božja volja. Mi moramo osobno čuti Njegov glas kako govori našim srcima. Kad svaki drugi glas prestane i kad mi u tišini čekamo, ta 'tišina u duši' čini da Božji glas postane razgovjetnijim. On nas poziva: 'Prestanite i znajte da sam ja Bog.' (Psalam 46,10) Ovo je uspješna priprema za svaki rad za Boga. Onaj tko na ovaj način primi osvježenje, bit će okružen ozračjem svjetlosti i mira usred užurbanosti, napetosti i obveza ovoga života. On će primiti novi dar tjelesne i umne snage. Njegov će život odisati miomirisom; u njemu će se otkriti božanska sila koja će vršiti utjecaj na ljudska srca." (*Služba liječenja*, str. 27; u izvorniku 58)

Jeste li se ikada osjećali kao da trčite iz jedne obveze u drugu, preplavljeni životnim obvezama? Morate odgovoriti na još jednu električnu poštu, poslati još jednu poruku, obaviti još jedan telefonski poziv, prisustvovati još jednom sastanku, vidjeti još jednu osobu. ... Čini se da vašim životom upravlja izraz "još jedan". Imate previše toga što trebate obaviti da biste sve postigli, i kada uvečer padnete u krevet, razmišljate o svemu što niste uspjeli uraditi. Vaš posao sigurno nije gotov. Vaš popis obveza u najboljem je slučaju izvršen polovično. Vaš um ne staje. San ne dolazi na oči jer mahnito pokušavate pronaći način kako da sutra ugrurate još obveza u već prenatrpan raspored.

Kristov poziv posebno je upućen prezaposlenim, iscrpljenim, umornim ljudima koji žive u svijetu aktivnom dvadeset četiri sata dnevno sedam dana u tjednu. Isusovi učenici bili su uznemireni i zbunjeni nakon smrti Ivana Krstitelja. Isus ih je pozvao: "Dodite vi sami nasamo, i počinite malo. Jer ih bijaše mnogo koji dolaze i odlaze, i ne imahu kad ni jesti." (Marko 6,31) U njihovim prevelikim obvezama Isus im je ponudio počinak. Njegov poziv da se odmore nije bio jednokratani događaj namijenjen samo učenicima. Mnoštvo koje Ga je slijedilo On je pozvao: "Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti." (Matej 11,28) Odmor koji Isus nudi nije sloboda od kušnji. To je unutarnja sigurnost da u Njemu možemo počiniti. On nas nikada neće ostaviti ili napustiti. Jedno od najizazovnijih iskustava u životu jest osjećaj samoće kada doživimo teške trenutke. Tako se osjećao Jeremijin pisar Baruh.

Baruhova bol, Kajinov nemir i Božji odgovor

Baruh je bio Jeremijin pisar. Prema Jeremiji 45,3-5, ovaj jadnik doživio je duboku emocionalnu bol. Grad Jeruzalem trebao je biti napadnut od strane neprijateljske vojske. Patnja, duševna bol i nesreća bile su na pomolu. Život kakav je Baruh poznao, zauvijek će se promijeniti. Obuzeo ga je strah. Žalost je preplavila njegov život. Brige su ga držale u svojem iscrpljujućem stisku. Međutim, Bog mu se obratio i uvjerio ga: "A tebi ću kao plijen pokloniti život tvoj na svim mjestima kamo dođeš." (Jeremija 45,5) Božja obećanja su sigurna. Možemo se odmoriti čak i usred najvećih životnih teškoća zahvaljujući sigurnosti koju nam daju Božja obećanja. U Starom zavjetu ima mnogo riječi koje se prevode kao "počinak", "odmor". Njihovo je značenje različito. Riječi za odmor mogu se prevesti kao "olakšanje, tišina, mir ili smirenje". U Novom zavjetu mogu se tumačiti kao "odmor, počinak, opuštanje, smirenost". Sve ove riječi imaju jedno zajedničko značenje. One nagovještavaju unutarnji mir, osjećaj smirenosti i staloženosti. Taj odmor je dar od Boga koji On daruje svojoj umornoj djeci kada Mu dođu u vjeri.

Izvjestaj o Kajinu pokazuje da nema počinaka kada se ljudska bića bune protiv Božjih zapovijedi i oslanjaju se na svoje prosuđivanje. Kajin je zanemario jasne Božje upute. On je njegovao vjeru u ljudska djela. On je uzdigao svoje vlastito mišljenje iznad Božjeg božanskog otkrivenja. Abel, s druge strane, imao je mir čak i u smrti zato što je svoje povjerenje položio na Boga koji daruje život. Današnja pouka pruža neke praktične i ključne pouke za život u svijetu aktivnom dvadeset četiri sata dnevno sedam dana u tjednu.

TREĆI DIO: Primjena

Pouka za ovaj tjedan pruža nam tri pouke za svakidašnji život:

◆ Kada smo previše zauzeti da se odmorimo u Stvoriteljevoj ljubavi i skrbi, naš život biva ispunjen stresom i uznemirenošću. Ovaj stres može dovesti do tjelesnih bolesti i duševne boli.

◆ Naš Stvoritelj stvorio nas je tako da nam je potreban odmor. Odmor je više od tjelesnog odmora, premda je i on važan. To je mir uma koji proizlazi iz vjerovanja u Njegovu Riječ, oslanjanja na Njegova obećanja i ulaska u blaženstvo subotnjeg odmora.

◆ Živjeti odvojeno od Stvoritelja, simbolički prikazano Kajinovim iskustvom, samo remeti naše pokušaje da imamo unutarnji mir i trajnu radost. Odmor proizlazi iz njegovanja odnosa povjerenja s Onim koji nas je stvorio. U Kristu je odmor. U Njegovim obećanjima je sigurnost. U Njegovoj prisutnosti slobodni smo od uznemirenosti, strahova i briga.

Nemirni i buntovni

PRVI DIO: Opći pregled

Pouka za ovaj tjedan usredotočuje se na odnos između grešnosti naše pale ljudske naravi i unutarnjeg nemira. Nemir je nezadovoljstvo životom praćeno gundanjem. Nemir se bori sa životnim okolnostima kada se ne ostvaruju onako kako smo očekivali. Nemir nažalost ne prihvaća život ni pod kojim drugim uvjetima osim vlastitim. Nemiran čovjek nije zadovoljan onim što ima i želi prigrabiti više.

Ovo nezadovoljstvo otkriva se u pobuni Izraelaca u pustinji. Bog im je milostivo darovao manu da utaži njihovu glad dok su lutali pustinjom na putu u Kanaan. Nezadovoljni, žalili su se Mojsiju prisjećajući se egipatskih "lonaca s mesom" (Izlazak 16,3). Njihov nemir i pobuna doveli su ih do toga da su se poželjeli vratiti u Egipat. Nezadovoljstvo dovodi do nemira, a nemir do pobune.

Ovi blizanci, nemir i pobuna, česta su posljedica nedostatka vjere. U pouci za ovaj tjedan razmotrit ćemo iskustvo desetorice uhoda koji su istražili Obećanu Zemlju. Vidjeli su zadivljujuće izobilje te zemlje, prepoznali je kao zemlju u kojoj teče med i mlijeko, ali nisu vjerovali da Bog može pobijediti njihove neprijatelje koji su živjeli u toj zemlji. Ovaj nedostatak vjere prerastao je u otvorenu pobunu. Tada, kada je Bog opisao posljedice njihove pobune, naglo su pojurili u bitku, nasuprot Božjim uputama, i doživjeli strašan poraz. U pouci za ovaj tjedan također ćemo istražiti razliku između vjere i samouvjerenosti.

Nemir i pobuna vode do naglih odluka i teških posljedica. Ovo također nalazimo u iskustvu Arona i Mirjam koji su se pobunili protiv Božjeg autoriteta u Mojsijevom vodstvu. Umjesto da mirno gleda kako ovi vođe snose posljedice svoje pobune, Mojsije je posredovao za njih. Bog je čuo njegove molitve. Posredovanje donosi veliku promjenu u borbi između dobra i zla.

DRUGI DIO: Komentar

Bio neki pobožni kralj kojega je uznemiravala nezahvalnost njegovog kraljevskog dvora. Jednom prigodom priredio je veliku gozbu za svoje podanike. Kada su kralj i gosti s dvora zauzeli svoja mjesta (po

dogovoru), u dvoranu je ušao prosjak teško vukući noge, sjeo za kraljev stol i najeo se. Zatim je bez ijedne riječi napustio prostoriju. Gosti su bili gnjevni i zatražili su dopuštenje da uhvate skitnicu i okrutno ga kazne zbog nezahvalnosti. Kralj je odgovorio: “Prosjak je samo jednom učinio zemaljskom kralju ono što svatko od vas čini Bogu triput dnevno. Sjedite za stolom i jedete dok se ne nasitite. Zatim odete ne priznajući Boga i ne iskazujući Mu nijednu riječ zahvalnosti.”

Upravo je ovo bio problem izraelskog naroda. Nezahvalnost je u samoj srži ovoj pouci “Nemirni i buntovni”. Kada zaboravimo što je Bog učinio za nas u prošlosti, što čini u sadašnjosti i što će učiniti za nas u budućnosti, prirodna je posljedica nezadovoljstvo. Ellen G. White na dojmljiv način neposredno govori o problemu zaboravljanja Božjih blagoslova u našem životu.

“Oni su zaboravili gorčinu robovanja u Egiptu. Zaboravili su Božju dobrotu i silu koju im je pokazao kad ih je izbavio iz ropstva. Zaboravili su kako su njihova djeca bila pošteđena kad je anđeo pobio sve prvorodence u Egiptu. Zaboravili su velike prikaze božanske sile kod Crvenog mora. Zaboravili su da je prijateljsku vojsku koja ih je pokušala slijediti, dok su oni sigurno hodili putem koji im se otvorio, preplavila morska voda. Oni su vidjeli i osjećali samo trenutačne teškoće i kušnje i umjesto da kažu: ‘Bog je učinio velike stvari za nas dok smo bili robovi. On od nas stvara veliki narod’, oni su govorili o teškoćama i pitali se kad će se njihovo putovanje završiti.” (*Patrijarsi i proroci*, str. 235,236; u izvorniku 293)

Nezahvalnost ukazuje na duhovnu nezrelost. Jeste li primijetili kako bebe imaju kratkoročno pamćenje? One žele da njihove potrebe odmah budu zadovoljene. Nemaju mnogo strpljenja. Ne sjećaju se kako su njihovi roditelji jučer ispunili njihove potrebe niti su uvjereni da će ih sutra ispuniti. One žive za sadašnji trenutak. Izraelci su na određeni način bili poput nezrele djece. Željeli su da njihove potrebe budu odmah zadovoljene zaboravljajući što je Bog učinio za njih u prošlosti.

Lutajući neplodnom pustinjom, putujući po vrelom pijesku, vijugajući uskim planinskim klancima i prelazeći negostoljubivo brdovito područje, iscrpljeni, umorni Izraelci razmišljali su samo o svojim trenutnim potrebama. Zaboravili su na obilne Božje blagoslove. Nedostajala im je duhovna zrelost. Nezahvalnost uvijek vodi u nemir. Nezadovoljstvo se javlja kada nismo zahvalni i u velikoj je mjeri posljedica nedostatka vjere. Kada se Mojsije oženio Siporom, strankinjom iz Midjana, Mirjam i Aron bili su nezadovoljni. Nisu vjerovali u Božje vodstvo. Kada je Bog dao manu u pustinji, mnogi Izraelci bili su nezadovoljni i poželjeli su se vratiti u Egipat. Mi postajemo nemirni kada izgubimo cilj.

Psalmist David ohrabruje nas da “ne zaboravimo nijednoga dobra što ti je učinio” (Psalam 103,2). Vidno sjećanje na Božju dobrotu donosi mir našem srcu. Svaki dan tijekom četrdeset godina lutanja kroz pustinju, Izraelci su se mogli radovati Božjoj dobroti dok je padala mana.

Mana: simbol Kruha života

Padanje mane u pustinji bilo je snažan simbol Božje trajne skrbi. Mana je također ukazivala na Mesiju koji treba doći i zadovoljiti duhovnu glad i pružiti im pravi odmor. Izraelski su proroci u slici kruha vidjeli simbol budućeg Mesije koji će ispuniti potrebe Izraela. Prorok Izaija je objavio: “Dodite na vodu svi koji ste žedni! Ako i nemate novca, dodite, kupite i jedite! ... Zašto da trošite novac na ono što nije kruh i svoju nadnicu na ono što ne siti? Dobro me slušajte, i dobro ćete jesti, naslađivat ćete se bogatim jelima.” (Izaija 55,1.2 — SHP) Ovdje je kruh simbol duhovne hrane koja zadovoljava dušu. Nakon što je nahranio pet tisuća ljudi na obronku u Galileji, što na čudesan način podsjeća na vrijeme kada je Bog Izraelce hranio manom, Isus je izjavio: “Ja sam živi kruh koji je sišao s neba. Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će zauvijek.” (Ivan 6,51) Mana koja je svakodnevno padala u pustinji i zadovoljavala tjelesne potrebe Božjeg naroda, imala je dublju poruku. Kao što je Bog zadovoljio njihovu tjelesnu glad, zadovoljit će i glad njihove duše. On im je želio pružiti odmor uma i tijela dok su se vjerom oslanjali da će ispuniti njihove potrebe. Međutim, oni nisu pokazali da cijene nebeske blagoslove i njihov nemirni duh poveo ih je u pobunu protiv Božjih planova za njihov život.

Lutanje Izraelaca u pustinji tipičan je izvještaj o nezahvalnosti, nezadovoljstvu i nedostatku vjere. Nemir, zabrinutost koja onespособljava i prekomjerna briga često su znakovi nedostatka vjere. Postoje iznimke. Duboko ukorijenjene emocionalne poteškoće katkad potječu od nekog tjelesnog ili duševnog stanja i zahtijevaju medicinsko rješenje. Međutim, kao u slučaju Izraela, u nemir i nespokoj najčešće vodi nedostatak vjere.

Desetorica uhoda: nemir i samouvjerenost

Ovo sigurno vrijedi za uhode koje je Mojsije poslao da izvide zemlju. Njihovo istraživanje i izviđanje morali su biti temeljiti. Izraelska vojska određena za napad morala je biti u potpunosti obaviještena. Pozitivan izvještaj potaknuo bi ih na hrabro osvajanje. Pomno su slijedili Mojsijeve upute. Bili su vjerni u obavljanju svojeg zadatka. Istraživali su zemlju četrdeset dana, a potom se vratili. Podnijeli su povoljan izvještaj.

Uzbuđeno su pričali o zemlji koja je bila bogata i plodna, u kojoj usjevi obilno rađaju. Međutim, tada su sa strahovitom strepnjom govorili o divovima u toj zemlji, o neosvojivim utverdama i moćnim neprijateljskim vojskama. Bili su uznemireni i nisu vjerovali da ih Bog može izbaviti. Postali su toliko uznemireni da su zaprijetili da će kamenovati dvojicu uhoda, Kaleba i Jošuu, koji su donijeli pozitivan izvještaj o izgledima za osvajanje. Na kraju, nakon što im je Bog zabranio da idu dalje, brzopleto su pojurili u bitku i doživjeli strašan poraz. Vjera bi ih povela u pobjedu da su se uzdali u Boga. Uzdajući se u svoje sposobnosti, samouvjerenost ih je povela naprijed, ali su bili potpuno poraženi. Vjera se uzda u Boga, drži Ga za riječ i kreće se naprijed prema pobjedi. Samouvjerenost se uzda u ljudski poticaj, vjeru zamjenjuje ljudskim osjećajima i prosuđivanjem i kreće se prema porazu.

Mojsije: posredovanje

Jedan od glavnih naglasaka u pouci za ovaj tjedan Mojsijevo je posredovanje za njegov narod. Usprkos izraelskom nemiru i pobuni, Mojsije ih nije napustio. Posredovao je za njih dok nije bio siguran da će Bog poštediti svoj narod i na kraju ih povesti u Obećanu Zemlju. Mojsije je slika Krista. Isus nas vodi iz egipatskog ropstva ovoga svijeta kroz pustinju u Obećanu Zemlju. Nikada nas neće napustiti. Neće nas ostaviti zato što smo Ga iznevjerili. On danas posređuje za vas. Vi ste Mu u mislima. Vi ste Mu u srcu. Ako Mu dopustimo, naš moćni Posrednik povest će nas kući da zauvijek živimo s Njim.

TREĆI DIO: Primjena

Ellen G. White ovako tumači skriveni uzrok sveg nezadovoljstva i nezahvalnosti: "Je li dobro da budemo tako nevjerni? Zašto moramo biti nezahvalni i nepovjerljivi? Isus je naš prijatelj, cijelo se Nebo zanima za našu dobrobit, a naše brige i strah ožalošćuju Božjega Duha Svetoga. Mi se ne trebamo prepustiti zabrinutosti koja nas nagrizi i iscrpljuje, a ne pomaže nam da podnosimo kušnje. Ne trebamo dati mjesta nepovjerenju u Boga koje nas tjera da pripreme za buduće potrebe postanu glavnom životnom zadaćom, kao da je naša sreća u zemaljskim stvarima. Božja volja nije da Njegov narod opterećuje briga." (*Patrijarsi i proroci*, str. 236; u izvorniku 294) Apostol Petar poziva nas: "Svu svoju brigu bacite na njega, jer se on brine za vas!" (1. Petrova 5,7)

Kako možemo naučiti vjerovati u Boga i Njegova obećanja, osim što vjerom postupamo u skladu s tim obećanjima? Iznesite svoja iskustva o tome kako postupate u skladu s Božjim obećanjima.

Korijeni nemira

PRVI DIO: Opći pregled

Jedan pastor ispričao je kako je jednom posjetio staru američku utvrdu u sjeverozapadnom dijelu New Yorka. Bilo je to zabačeno područje, ali je tvrđava i dalje bila očuvana. Ovo je područje stoljećima bilo naseljeno američkim Indijancima. Svake godine tisuće turista posjećivalo je ovo mjesto. Pastor je upitao vodiča je li itko od posjetitelja ikada pronašao vrh indijanske strelice. Vodič se nasmiješio i odgovorio: “Da, kraj prednjih vrata utvrde, upravo gdje stojite.” Pastor se pitao kako je to moguće. Mnoštvo ljudi svakodnevno je prolazilo upravo tuda. Zašto oni nisu pronašli dragocjeni vrh indijanske strelice? Vodič je zatim objasnio da su vrhovi strelica u zemlji. Najlakše ćete ih pronaći odmah nakon zime, u vrijeme proljetnog otapanja snijega. One su tamo sve vrijeme. Pojave se u odgovarajućim uvjetima.

U pouci za ovaj tjedan, “Korijeni nemira”, proučavat ćemo o stavovima koji su često skriveni od pogleda i s vremena na vrijeme podižu svoju ružnu glavu. Stavovi kao što su oholost, sebičnost, nezdrava ambicija i licemjerje prečesto odlikuju život kršćana i kaljaju naše svjedočenje. Apostol Pavao poziva nas da gledamo “da tko ne ostane bez milosti Božje, da ne prokljia koji gorki korijen i da ne unese zabunu i ne zarazi cijelo mnoštvo” (Hebrejima 12,15). Korijeni zla ostaju u našem srcu. Ovi korijeni, ako se s njima ne suočimo, stvaraju izdanke koji zatim donose zle plodove. Ovog ćemo tjedna istražiti nekoliko ovih korijena i vidjeti kako ih možemo prepoznati, a zatim ih, Božjom milošću, iskorijeniti iz svojeg života.

DRUGI DIO: Komentar

Površni osvrt na Isusovu izjavu u Mateju 10,34-39 može izazvati zabunu. Ako je Isus Knez mironosni, zašto je rekao da nije došao da donese mir na Zemlju, već mač (Matej 10,34)? Zašto je nagovijestio da će “čovjeku biti neprijatelji njegovi ukućani” (Matej 10,36), i zašto kaže: “Tko više ljubi oca ili majku nego mene, nije me dostojan” (Matej 10,37)? Ovdje se javljaju tri glavna pitanja. Isus je želio da Njegovi sljedbenici prepoznaju cijenu učenja. Kada netko prihvati Krista i kada Ga slije-

di, davao je gnjevan. Ne trebamo se iznenaditi kada se javi protivljenje Evanđelju. Mi smo objavili rat Sotoni i uključeni smo u bitku sa svim silama pakla. Isus u ovim tekstovima ističe da mir, pravi mir, dolazi kada Ga slijedimo usred bitke. Ovdje se radi o vjernosti i odanosti. Iako Isus poziva svakoga od nas da poštuje svoju obitelj, postoji uzvišenija vjernost. Mir ispunjava naše srce kada stavimo Krista na prvo mjesto u svojem životu i sigurni smo u Njegovu prisutnost.

Kristovo poniženje

Apostol Pavao iznosi jedan od najdetaljnijih opisa Kristovog poniženja u cijelom Pismu. Pojedini teolozi nazvali su ovo “slapovima Božje ljubavi”. U Filipljanima 2,5-7 Pavao izjavljuje: “Težite među sobom za onim za čim treba da težite u Kristu Isusu! On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši narav sluga i postavši sličan ljudima.” Zapazite kontrast između ovih dvaju izraza: jednakosti s Bogom i naravi sluga. Grčka riječ *morfe*, “narav”, također se može prevesti kao “bit” ili “priroda”. Isus je bio jednak s Ocem u svojoj biti. Krist je postojao s Ocem kroz vječnost kao Njemu jednak i jednako vječan. “Ponizio je sâm sebe” ili, doslovno prevedeno, ispraznio je sebe od prednosti i osobina nekoga tko je jednak Bogu i postao čovjek. On ne samo da je postao čovjek; postao je najponizniji čovjek, sluga. Nije postao samo sluga; postao je ponizni, poslušni sluga. Nije samo postao čovjek koji je ponizni, poslušni sluga; umro je smrću na križu, najstrašnijom od svih smrti. Isus, naš vječni Gospodin, naš svemoćni Stvoritelj, Onaj kojem svi služe, postao je sluga svih. Isusov život slikovito prikazuje da je život samopožrtvovne službe život odmora i trajne radosti.

Kristov život samopožrtvovne službe pune ljubavi u izravnoj je suprotnosti s bratom kojem je Isus ispričao usporedbu u Luki 12,13-31. Ovaj samoljubivi mladić raspravljao se o očevoj baštini koju su on i brat trebali podijeliti. Došao je k Isusu i zamolio Ga da posreduje u njihovoj raspravi. Isus ga je odbio jasno ukazujući da istinski mir i radost dolaze od davanja, a ne uzimanja. Mi smo istinski sretni kada druge usrećujemo, a ne kada pokušavamo njima manipulirati da sebe učinimo sretnima.

Oholost i srž kršćanstva

Tijekom Posljednje večere, u jednom od najsvečanijih trenutaka u ljudskoj povijesti, učenici su se i dalje prepirali oko toga tko će biti najveći u kraljevstvu. U noći izdaje Krista i suđenja, još su vjerovali da će On uspostaviti zemaljsko kraljevstvo i ako to učini, željeli su zauzeti

prvo mjesto u tom novom kraljevstvu. To nije bilo prvi put da se među njima javi suparništvo oko toga tko će biti najveći u Njegovom kraljevstvu. U Mateju 20,20-28 nalazi se usporedba koja otkriva srž kršćanstva. U njoj se snažno prikazuje bit sljedbeništva.

Pozadina usporedbe je sljedeća: Isus posljednji put ulazi u Jeruzalem. Bezuspješno je pokušavao objasniti svojim učenicima da će ubrzo biti odbačen, da će Mu se suditi, da će biti lažno optužen i razapet. Zbog određenog razloga njihove pretpostavke o Mesiji sprečavale su ih da shvate narav Njegovog poslanja. Oni su filtrirali ono što Isus govori kroz pogrešne predodžbe o zemaljskoj veličini. Njihove zamisli o istaknutom mjestu u novom kraljevstvu i o svjetskoj veličini temelj su molbe Jakovljeve i Ivanove majke, koju nalazimo u Mateju 20,20,21.

“Ona mu odgovori: ‘Naredi da ova moja dva sina sjednu u tvom kraljevstvu jedan s tvoje desne, a drugi s tvoje lijeve strane!’” (Matej 20,21)

Jakov i Ivan, zajedno s Petrom, bili su dio Kristovog užeg kruga. Bili su Njegovi najbliži pratitelji. Zar nije Isus kratko prije toga osobno rekao: “Zaista, kažem vam, vi ćete, koji ste pošli za mnom — u obnovi svijeta, kad Sin Čovječji sjedne na svoje slavno prijestolje — sjesti na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest Izraelovih plemena.” (Matej 19,28)?

Zar nije bilo logično da Jakov i Ivan pomisle da su oni, ako je Isus išao u Jeruzalem uspostaviti svoje vječno kraljevstvo, više od svih drugih zaslužili da budu kraj Njega na Njegovom prijestolju? Oni su Mu bili najbliži tijekom Njegove službe. Oni su bili Njegovi povjerenici — Njegovi najbliži sljedbenici. Vjerovali su da zaslužuju takvu čast i prednost.

Drugi učenici očito su bili uznemireni zbog Jakovljevog i Ivanovog pokušaja da laktašenjem zadobiju prvo mjesto u kraljevstvu. Isusov odgovor je izvanvremenski. On ukazuje na srž autentičnog kršćanstva. Pozvavši učenike k sebi, Isus je rekao: “Znate da vladari naroda okrutno postupaju s njima, i da se velikaši služe svojom vlašću protiv njih. Neka ne bude tako među vama! Naprotiv, tko želi biti velik među vama, neka bude vaš poslužnik! A tko želi biti prvi među vama, neka bude vaš sluga po primjeru Sina Čovječjega, koji nije došao da mu služe, nego da on služi!” (Matej 20,25-28)

Načelo ovoga svijeta je uzimanje. Načelo Kristovog kraljevstva je davanje. Načelo ovoga svijeta je samoisticanje. Načelo Kristovog kraljevstva je samožrtvovanje. Načelo ovoga svijeta je isticanje sebe. Načelo Kristovog kraljevstva je isticanje drugih. Isus je znao što se zbiva u umu učenika i zato je progovorio o samoj srži kršćanskog života. U svijetu, rekao je Isus, velik je onaj čovjek koji ima vlast nad drugima. Takav veliki čovjek je gospodar čiju zapovijed moraju svi spremno poslušati. Samo jednom riječju ovaj čovjek može izdati naredbu i njegova najma-

nja potreba bit će ispunjena. U tadašnjem svijetu bio je to rimski zapovjednik sa svojim znakovima vladarske moći i svitom, istočni vladar sa svojim robovima, bogati trgovac sa svojim slugama i zemljoposjednik sa svojim imanjem. Svijet ih smatra velikima, ali prema Kristovim riječima samo je služba obilježje veličine; veličina se ne sastoji od zapovijedanja drugima da učine određene stvari za nas. Sastoji se iz toga da mi činimo određene stvari za druge. To je kršćanska revolucija; to je potpuni preokret svjetskih mjerila. To je novi red vrijednosti.

“U kraljevstvu ovoga svijeta položaj je značio samouzdizanje. Smatralo se da narod postoji za korist vladajućim staležima. Utjecaj, bogatstvo i obrazovanje bili su značajna sredstva za stjecanje vlasti nad narodnim masama u korist narodnih vođa. Viši staleži trebaju misliti, odlučivati, uživati i vladati; niži slojevi trebaju slušati i služiti. Religija, kao i sve ostalo, bila je predmet vlasti. Od naroda se očekivalo da vjeruje i čini ono što su naređivali pretpostavljeni. Pravo čovjeka kao čovjeka da sâm za sebe misli i djeluje bilo je potpuno nepriznato.

Krist je uspostavio kraljevstvo na drukčijim načelima. On je pozvao ljude ne da vladaju, već da služe, jaki da nose nemoć slabih. Onaj koji ima moć, položaj, darove, obrazovanje, ima veću obvezu da služi svojim bližnjima.” (Ellen G. White, *Isusov život*, str. 448; u izvorniku 550)

TREĆI DIO: Primjena

Dok razmišljamo o Isusovom životu, naš život se mijenja. Postajemo slični Onome kome se najviše divimo. Mijenjamo se u Njegovo obličje dok promatramo Njegovu milost, milosrđe, suosjećanje i dobrotu u Njegovoj Riječi. Njegov samopožrtvovni život nadahnjuje nas da svoj pogled okrenemo od sebe k potrebama drugih. Netko je rekao: “Svatko tko je umotan u samog sebe jako je mali paket.” Da bismo produbili djelovanje ovoj tjeđne pouke, slijedi praktični zadatak:

◆ Pronađite mirno mjesto na kojem ćete moći biti sami i zamolite Boga da vam pomogne da uvidite konkretnu potrebu nekoga u vašoj blizini.

◆ Kada vas Duh Sveti osvjedoči u potrebu te osobe, pitajte Boga kako biste je mogli ispuniti. Potreba može biti jednostavna, kao što je pozivanje usamljenog starijeg susjeda na večeru, čuvanje djeteta samohrane majke, tješjenje osobe oboljele od raka, ohrabivanje mlade osobe, poučavanje nekog djeteta.

◆ Donesite pozitivnu odluku da ćete posvetiti svoje vrijeme kako biste blagoslovili nekoga u vašem krugu utjecaja. Dok blagoslivljate nekoga drugog, sami ćete zauzvat biti blagoslovljeni preko svake mjere.

Cijena odmora

PRVI DIO: Opći pregled

Pouka za ovaj tjedan usredotočuje se na najtužnija poglavlja u Davidovom životu. Izraelski kralj zloupotrijebio je Bogom danu vlast i poveo ženu jednog od svojih vojnika u grijeh. Urija je bio ratnik u Davidovoj vojsci, koji se borio u bitkama za svojeg kralja. David je iskoristio njegovu odsutnost.

Kada je Bat-Šeba ostala u drugom stanju zbog Davidovog preljuba učinjenog iz požude, kralj je pokušao prikriti grijeh. Pozvao je Uriju da se vrati iz žestoke bitke i provede vrijeme sa svojom suprugom. Urija je pokazao čvrstinu karaktera kada je odbio kraljevu ponudu ne želeći otići u svoj dom dok se njegova vojska bori s neprijateljem.

Kada mu plan nije uspio, David je natjerao Joaba, vojskovođu kraljeve vojske, da postavi Uriju u prve borbene redove kako bi se suočio sa sigurnom smrću. Požudan pogled odveo je Davida do čina požude, što je dovelo do urote i ubojstva nevinog čovjeka. Sotonine su kušnje tako pripremljene da napadnu svakoga od nas u našoj najslabijoj točki. Ako postoji ranjivo mjesto u našem karakteru, davao će iskoristiti to mjesto da nas navede na grijeh.

David je prepoznao svoj grijeh preko priče koju mu je ispričao prorok Natan. Skrhan, kralj se slomio nakon mučnog priznanja. Njegovo pokajanje bilo je duboko, istinito i iskreno. Psalam 51 iznosi njegovu žarku molbu za oprost i promjenu srca. Bog je odgovorio na Davidovu molitvu. Kralju je bilo oprašteno, ali oprost ne poništava tragične posljedice grijeha. Tijekom života David je iskusio, na ovaj ili onaj način, strašne posljedice učinjenog grijeha. Kao Božje dijete kojem je oprašteno, on je stupio u nebeski mir, ali je snosio mučne posljedice grešnog djela.

DRUGI DIO: Komentar

Kada proučavamo o Davidovom preljubu s Bat-Šebom, na um nam odmah dolazi pitanje zašto je Bog stavio takav sraman izvještaj u Bibliju. Zašto su otkriveni intimni detalji Davidovog života? Zašto nije samo rečeno da je sagriješio, da mu je oprašteno, i kraj priče? Istražimo čemu nas to Bog uči preko ovog događaja.

Ovdje nalazimo najmanje četiri vrlo značajne pouke. O tome se govori u 2. Samuelovoj 11,1. U nekoliko kratkih riječi prorok ukazuje na manu u Davidovom karakteru. Bilo je proljeće i Izrael se nalazio u ozbiljnom sukobu s neprijateljima. Kraljevi vode svoje vojske u bitku, a David je u borbu poslao Joaba, jednog od vojskovođa. Tekst kaže: "A David osta u Jeruzalemu." Hrabri kraljevi bore se zajedno sa svojom vojskom. Oni potiču svoju umornu, bitkama iscrpljenu vojsku da se nastavi boriti. David je odlučio ostati u svojoj palači predajući se kraljevskim ugodnostima, dok su njegovi ljudi patili i stradali u ratu. Ovo je prva pouka iz Davidovog pada. Kada ne izvršavate svoju dužnost, kada se prepustite lagodnim željama po cijenu nečinjenja onog što je ispravno, postajete ranjivi za Sotonine primamljive kušnje.

Nakon prve brzo slijedi druga pouka. Sotona napada kada to najmanje očekujemo. Dok je šetao po krovu svoje palače, David nije očekivao da će biti očaran ljepotom tuđe žene. U Mudrim izrekama 4,23 čitamo: "A svrh svega, čuvaj srce svoje, jer iz njega izvire život." Ove je riječi napisao Salomon, Davidov drugi sin kojega je dobio s Bat-Šebom. Kao odrastao, sigurno je znao za Davidov grijeh. Kada uklonimo svoju obranu, Sotona napada. Zato je Isus rekao svojim učenicima: "Bdijte i molite, da ne padnete u napast! Duh je voljan, ali je tijelo slabo." (Marko 14,38) Upravo je ovo bio Davidov problem. U trenutku neopreznosti, slabost tijela navela ga je na grijeh koji će promijeniti njegov život.

Grešne misli vode grešnim djelima

Grieh počinje u umu. Davidov požudan pogled doveo ga je do sljedećeg koraka: prepuštanju svojem požudnom maštanju. On je stupio na Sotonino tlo kada je postupao u skladu sa svojim mislima i poslao svoje slugu da se raspitaju o Bat-Šebi. Njegovi nagoni, koji nisu bili pod nadzorom Duha Svetoga, doveli su do neprikladnog raspitivanja i popuštanja željama u grešnom činu. To nas dovodi do treće pouke. Iako je David pokušao prikriti preljub s Bat-Šebom, grijeh nikada ne može dugo biti prikrivan. Mojsijeve riječi upućene Izraelcima stoljećima ranije obistinile su se u njegovom iskustvu. "Ali ako tako ne uradite, sagriješit ćete protiv Jahve i znajte da će vas stići kazna za vaš grijeh." (Brojevi 32,23) Grešna djela učinjena pod okriljem noći jednog će dana izići na sjajno svjetlo dana jer "je sve golo i otkriveno pred očima onoga komu moramo dati račun" (Hebrejima 4,13).

Davidov grijeh nije bio dugo sakriven. Bat-Šeba je zatrudnjela. Urija je izgubio život. Prorok Natan suočio je Davida s njegovim grešnim postupcima. Grijeh učinjen u tami jednoga dana izići će na svjetlo. Mojsijeve riječi stalno iznova odjekuju kroz vrijeme: "Znajte da će vas

stići kazna za vaš grijeh.” (Brojevi 32,23) Četvrta pouka koju otkrivamo iz ovog prvog dijela izvještaja jest da su posljedice grijeha ostale iako je David plakao, priznao svoj grijeh, pokajao se za svoje zlodjelo i primio oprost od Boga.

Grijeh je rak koji uništava sve što dotakne

“Premda je Edwin Cooper bio poznat širom Amerike, gotovo nitko nije znao njegovo pravo ime. Budući da je potjecao iz obitelji cirkuskih klaunova, Cooper je počeo nastupati pred publikom kada je imao samo devet godina. Nakon rada u cirkusu Barnum i Bailey, često se pojavljivao na televiziji pedesetih godina prošlog stoljeća kao klaun Bozo. Osim zabavljanja i mladih i starih, Cooper je svakog tjedna upućivao poruku svojim ‘prijateljima i suradnicima’: provjerite imate li rak. Međutim, Cooper je bio toliko zauzet da je zanemario vlastiti savjet. Kada je otkriveno da boluje od raka, bilo je prekasno za liječenje. Edwin Cooper umro je u četrdeset prvoj godini života od bolesti na koju je mnoge upozoravao. Grijeh je daleko smrtonosniji od najagresivnijeg i najzloćudnijeg raka. Grijeh ubija i uništava sve što dotakne. Od pada Adama u Edenskom vrtu do danas, grijeh ne uzima zatvorenike. To je cilj koji se krije iza svega što Sotona čini. Isus je rekao: ‘Lopov ne dolazi, osim da ukrade, zakolje i uništi.’ (Ivan 10,10)” (“No Laughing Matter” u *Reading Eagle*, 5. srpnja 1961.)

Davidov grijeh imao je smrtonosne posljedice

Posljedice Davidovog grijeha vidjele su se u njegovom životu i u njegovoj obitelji. Dijete koje je dobio s Bat-Šebom kao rezultat preljuba, razboljelo se i umrlo. Njegov sin Amnon obeščastio je svoju polusestru Tamaru. Dvije godine poslije Abšalom, Tamarin brat, u gnjevu je ubio Amnona. Davidov život bio je ispunjen žalošću, tugom i razočaranjem. Abšalom, Davidov treći sin, čija je majka bila Maaka, bio je veliki očevo miljenik. Lijep, ljubazan, pustolovnog duha i naočit, pridobio je srca Izraelaca. Na kraju se pobunio protiv Davidovog kraljevanja i poginuo u bitci. Davidovo srce bilo je slomljeno. Grijeh, poput raka, zarazio je njegov život. Iako mu je Bog oprostio, posljedice grijeha teško su počivale na njemu. Jedna od najvećih pouka u ovom izvještaju jest da grijeh ima tragične posljedice: ipak, usprkos posljedicama grijeha, Bog je uvijek spreman oprostiti i ponovno izgraditi naš život. Jednu od najsnažnijih molitava u čitavoj Bibliji nalazimo u Psalmu 51.

Davidova molba za oprost: Psalam 51

Psalam 51 sadrži iskrenu Davidovu molbu za oprost nakon što je sagriješio s Bat-Šebom. Dok čitamo molitvu, odmah bivamo pogodeni iskrenošću Davidovog priznanja. On je iskren do krajnjih granica. Ne iznosi nikakve izgovore za grijeh. Moli Boga za milost, oprost i Božju naklonost. On se moli: “Smiluj mi se, Bože ... izbriši moje bezakonje.” (Psalam 51,3) “Operi me ... od grijeha me mojeg očisti.” (Psalam 51,4) “Bezakonje svoje priznajem, grijeh je moj svagda preda mnom.” (Psalam 51,5) “Poškropi me ... operi me.” (Psalam 51,9) “Objavi mi radost i veselje.” (Psalam 51,10) “Čisto srce stvori mi, Bože.” (Psalam 51,12) “Ne odbaci me od lica svojega.” (Psalam 51,12) “Vrati mi radost svoga spasenja.” (Psalam 51,14) Naše srce biva ganuto Davidovim priznanjem. Predivna je vijest da Bog prima “srce raskajano, ponizno” (Psalam 51,19). Ellen G. White kaže: “Isusu je drago da dođemo k Njemu upravo takvi kakvi jesmo: grešni, bespomoćni, ovisni. Možemo doći sa svim svojim slabostima, svojim ludostima, svojom grešnošću — i pokajnički pasti pred Njegove noge! Njemu je na slavu da nas podigne u naručje svoje ljubavi, da zavije naše rane i očisti nas od svake nečistoće.” (*Put Kristu*, str. 54; u izvorniku 52) David je doživio silu Kristovog oprosta koji čisti. Njegov odnos s Bogom bio je obnovljen. Njegov duh oživljen. Stupio je u život službe za Krista koji ga voli, oprašta mu, čisti ga i preobražava.

TREĆI DIO: Primjena

Grijeh je mač s oštricama na obje strane. On donosi ne samo krivnju, sramotu i osudu, već i bespomoćnost i obeshrabrenje. Kada nas davao navede na kušnju i mi upadnemo u njegovu zamku, njegov je sljedeći korak da u nama probudi osjećaj beznađa. Obeshrabrenje je jedno od najsnažnijih oružja. Upamtite sljedeće tri činjenice:

◆ Krist želi da Mu pridete upravo takvi kakvi jeste. Ako poput Davida dođete s iskrenim srcem, ne izgovarajući se za grijeh, i vi ćete iskusiti Božji oprost.

◆ Krist nikada nije otjerao ili odbacio onoga tko je iskreno došao tražiti Njegovu milost. On nas, naprotiv, uvjerava: “Tko dođe k meni, doista ga neću izbaciti van.” (Ivan 6,37)

◆ Kristova obećanja o oprostima i obnovi sigurna su kao i Njegovo vječno prijestolje. Vaši osjećaji nisu mjerilo je li vam oprošteno. Možda se nećete osjećati kao da vam je oprošteno. Još možete imati osjećaj krivnje, ali budite sigurni na temelju Božje riječi da su vam grijesi oprošteni i da ste Božje dijete.

“Dodite k meni...”

PRVI DIO: Opći pregled

Jeste li ikada osjetili da su tereti koje nosite preteški? Jeste li ikada osjetili da je vaš stres dostigao gornju granicu i da više ne možete izdržati? Pouka za ovaj tjedan pruža praktičnu pomoć u trenucima kada dodete do prijelomne točke. Jer bilo da su naši tereti iznimno teški ili razmjerno laki, Isus nas poziva da dodemo k Njemu i primimo pomoć.

Glavni biblijski tekst za ovaj tjedan nalazi se u Mateju 11,28-30: “Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama, jer jaram je moj sladak, a moje breme lako.” Jeste li u Kristovoj izjavi zapazili tri naloga koja se sastoje od tri riječi? Prvo, On kaže: “Dodite k meni.” On je Izvor našeg mira. On je izvorište naše snage. Samo On može podići naše terete. On je jedini koji nas može osloboditi velikog stresa koji katkada doživljavamo. Drugi nalog koji se sastoji od tri riječi glasi: “Uzmite jaram moj.” Volovi koji su ujarmljeni ujedinjeni su za službu. Kada smo ujedinjeni s Kristom u službi drugima, naši tereti postaju lakši. U pouci za ovaj tjedan dublje ćemo proučavati o tome što znači biti “ujarmljen” s Kristom. Treći nalog koji se sastoji od tri riječi glasi: “Učite od mene.” Isus je ponio teret ovoga svijeta na svojim plećima, pa ipak je živio u ozračju božanskog mira. Izazovi s kojima se suočio nisu u Njemu izazivali napetost. U ovoj tjednoj pouci pomno ćemo istražiti ovaj tekst, pogotovo Isusov poziv da se odmorimo u Njemu i pronađemo mir u srcu i umu.

DRUGI DIO: Komentar

Jedna priča govori o starom rataru koji je teškim korakom išao uskim, starim, seoskim blatnjavim putom noseći vreću krumpira na leđima. Njegova su ramena bila pognuta; njegov hod težak i spor. Bio je vruć ljetni dan i znoj se slijevao niz njegovo čelo. Raspoloženje mu se malo popravilo kada mu se približio susjed s konjskom zapregom i upitao starca želi li da ga poveže. Dok su se vozili, susjed je primijetio da čovjek i dalje drži vreću krumpira na leđima. Okrenuo se k njemu i rekao: “Prijatelju, odmori se. Spusti tu vreću.” Prema priči, starac je

jednostavno odgovorio: “Bio si vrlo ljubazan kad si me primio na kola; najmanje što ja mogu učiniti jest da nosim svoj teret.”

Nema sumnje da je ova priča izmišljena, ali dobro prikazuje srž pouke za ovaj tjedan. Moguće je da mi i dalje nosimo svoje teške terete čak i nakon što dođemo k Isusu. Naš Spasitelj želi nas osloboditi od napetosti zbog nošenja ovih tereta. On želi ponijeti naš teret. Proučavamo o tome kako se možemo osloboditi tereta koji često uništavaju našu radost.

Dođite k Isusu

Isus nas poziva da dođemo k Njemu. Što to znači u praktičnom smislu? Dolazak je voljna odluka. Dolaženje podrazumijeva naš osobni izbor. Isus je svakome od nas dao slobodu izbora. On neće prisiljavati. On neće vršiti pritisak da dođemo. On nas milostivo poziva. On djeluje na nas svojim Duhom. Međutim, dolazak je naš izbor. Doći znači položiti svoje povjerenje i pouzdanje u Njegovu sposobnost da ponese teret. Mi dolazimo vjerujući da je On veći od svakog problema, snažniji od svake poteškoće i moćniji od svakog izazova. Ellen G. White iznosi ovo ohrabrujuće gledište: “Dođite k meni’, Njegov je poziv. Kakva god bila tvoja strahovanja i kušnje, iznesi svoj slučaj pred Gospodina. Tvoj duh bit će ojačan da izdrži. Put će biti otvoren pred tobom da se oslobodiš poniženja i teškoća. Što si svjesniji svoje slabosti i bespomoćnosti, to ćeš jači postati u Njegovoj sili. Što je teži tvoj teret, toliko će blaženiji biti odmor kad ga povjeriš Nositelju bremena!” (*Isusov život*, str. 263; u izvorniku 329)

Ujarmljeni s Isusom

Kada dođemo k Isusu, On nas poziva da uzmemo Njegov jaram. Ove riječi koje su bile uobičajene za Njegove slušatelje u prvom stoljeću, nama zvuče neobično. Isusove riječi u Mateju 11,28-30 u vezi s jarmom William Barclay tumači na sljedeći način: “Isus nas poziva da stavimo Njegov jaram na svoja ramena. Židovi su pod izrazom ‘jaram’ podrazumijevali ‘pokoravanje nečemu’. Govorili su o jarmu Zakona, jarmu zapovijedi, jarmu kraljevstva, Božjem jarmu.” Uzeti Kristov jaram znači pokoriti se Njegovoj volji. Kada se jaram stavi na vrat vola, životinja se pokorava gospodarovoj volji.

Prema Barclayju Kristove riječi imaju i dublje značenje: “Moguće je da je Isus preuzeo riječi kojima je uputio poziv iz nečega što mu je bilo veoma blisko. On kaže: ‘Jer jaram je moj sladak.’ Grčka riječ *krestos*, ‘sladak’, može značiti ‘odgovarajući’. U Palestini su jarmovi za volove

pravljeni od drveta; prvo bi doveli vola i uzeli mjeru. Kada se jaram grubo napravio, vola bi ponovno doveli da se isproba jaram. Jaram je bio pažljivo prilagođen volu da bi dobro prijanjao i da ne bi našuljao vrat strpljive životinje. Jaram je pravljen prema mjerama koje odgovaraju volu.”

Što mislite, je li Isus pravio jarmove u stolarskoj radionici u Nazaretu? Barclay spominje legendu da je Isus “pravio najbolje jarmove u cijeloj Galileji i da su ljudi iz čitave zemlje dolazili k Njemu da kupe najbolje jarmove koje je vješta ruka mogla napraviti”. Možete li zamisliti natpis iznad vrata Isusove stolarske radionice koji bi glasio otprilike ovako: “Ovdje se prave najbolji jarmovi u cijeloj Galileji”?

Jaram koji Isus stavlja oko našeg vrata da bi nas ujedinio sa sobom dobro prijanja. On postaje naš suradnik u službi i upregnut je u jaram s nama. On misli ovako: “Život koji vam ja dajem nije teret; vaš je zadatak napravljen po mjeri da bi vam odgovarao.” Sve što nam Bog šalje učinjeno je da točno odgovara našim potrebama i našim sposobnostima. Apostol Pavao piše: “Nikakva kušnja veća od ljudske snage nije vas zadesila. Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti.” (1. Korinćanima 10,13) Ujarmljeni s Isusom imamo potpunu sigurnost da će nas On ojačati kako bismo mogli podnijeti svaku kušnju, nevolju ili patnju s kojom se suočavamo. Mir koji nam Krist daje ulijeva nam sigurnost da je On kraj nas i da nas osposobljava da rastemo u svakom životnom izazovu.

Ellen G. White dodaje: “Uzmite jaram moj na se’, kaže Isus. Jaram je oruđe službe. Stoka se upreže u jaram da bi radila, a jaram je nužan da bi mogla uspješno raditi. Ovim slikovitim prikazom Krist nas uči da smo pozvani u službu dokle god traje naš život. Moramo uzeti na sebe Njegov jaram da bismo mogli postati Njegovim suradnicima. Jaram koji nas vezuje za službu jest Božji zakon. Veliki Zakon ljubavi otkriven u Edenu, objavljen na Sinaju, a u Novom zavjetu napisan na srcu, vezuje čovjeka koji radi po Božjoj volji. Kad bismo bili ostavljeni da idemo za svojim sklonostima, upravo tamo kamo bi nas vodila naša volja, mi bismo stali u Sotonine redove i usvojili njegove osobine. Stoga nas Bog veže za svoju volju koja je uzvišena, plemenita i koja uzdiže. On želi da strpljivo i mudro preuzmemo dužnosti službe.” (Ellen G. White, *Isusov život*, str. 263; u izvorniku 329)

Učiti od Isusa

Posljednji od tri Kristova naloga u Mateju 11,29 glasi: “Učite od mene.” Dok proučavamo Kristov život, jedna tema prevladava i stalno se

ponavlja. Krist je bio potpuno posvećen izvršavanju Očeve volje. U Ivanu 8,29 Isus kaže: “Jer ja uvijek činim što mu je ugodno.” U svojoj posljednjoj posredničkoj molitvi u Ivanu 17 Isus se moli: “Da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi.” (redak 21) između Isusa i Njegovog Oca postojalo je čvrsto jedinstvo. Nijednom u svojem zemaljskom životu Isus nije djelovao ili mislio suprotno Očevoj volji. Čak i u najtežem trenutku u svojem životu Isus je predao svoju volju Očevoj. U Getsemaniju, kada je sudbina svijeta bila uzdrmana i Sotona pritiskao Isusovo srce najžešćim kušnjama, Isus se molio: “Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ovaj kalež! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!” (Matej 26,39) Savršen mir dolazi kada je naše srce i um jedno s Kristovim umom. Kada, kao što kaže stara pjesma, nema “ničega između moje duše i Spasitelja”, mi imamo mir. Grijech remeti naš mir. Narušen odnos između nas i Isusa kvari naš mir. Kada dolazimo k Njemu sa željom da činimo Njegovu volju, upregnuti u jaram s Njim u službi, On obećava: “Naći ćete pokoj svojim dušama.” (Matej 11,29)

TREĆI DIO: Primjena

Možete li se sjetiti nečega u životu što vas sprečava da se potpuno predate Isusu? Postoji li nešto što vas sprečava da dodete k Njemu? Mnogi ljudi misle da ne mogu doći k Isusu ako se prvo ne pokaju zbog svojih grijeha i ostave loše navike. Istina je da mi dolazimo k Isusu upravo takvi kakvi jesmo, sa svim svojim manama, mučeni krivnjom i slabošću našeg tijela. Kada dođemo, On nas prihvaća raširenih ruku. On nam daje dar pokajanja. On prihvaća naše priznanje. Prima nas kao svoje sinove i kćeri. Daje nam snagu da pobijedimo. U jarmu s Njim, postajemo nova stvorenja u Kristu. Svaki novi dan u ovom tjednu započnite sljedećim mislima:

◆ Isuse, danas dolazim k Tebi. Priznajem da si Ti Izvor mojeg mira, svrhe i radosti u životu. Pokoravam svoju volju Tebi i svoje planove polažem pred Tvoje noge.

◆ Isuse, otkrij mi sve što u mojem životu nije u skladu s Tvojom voljom. Ako imam stavove, osjećaje, želje i navike koje se protive Tvojim volji, molim Te otkrij mi ih. Moja je najveća želja da Ti ugodim.

Odmor u obiteljskom krugu

PRVI DIO: Opći pregled

Mnogim ljudima naslov pouke za ovaj tjedan može izgledati pomalo neobično. Kako možete pronaći mir u obiteljskom krugu ako je vaša obitelj disfunkcionalna? Što ako imate autoritativnog, zapovjednički raspoloženog oca? Možda imate slab ili nikakav odnos s majkom? Ili što ako postoji snažna nesnošljivost među braćom i sestrama? Naravno, u mnogim obiteljima vladaju bliske veze ljubavi. Dom je mjesto u kojem se ljubav otvoreno izražava. Ali nije uvijek tako.

Mi možemo crpiti hrabrost iz Josipovog iskustva. Unatoč tome što je bio odbačen od strane ljubomorne braće, rođan u ropstvo, odvojen od obitelji, nepravedno osuđen i zatočen, Josip je održao svoju vjeru. Kušnje koje je doživio nisu ga učinile ogorčenim; navele su ga da se potpunije uzda u Boga. U tim nevoljama Bog je oblikovao njegov karakter i pripremao ga za visoki položaj u egipatskom kraljevstvu. Jednog će dana on kao savjetnik i nadzornik velikih dobara sjediti pokraj faraona na egipatskom prijestolju.

Pouka za ovaj tjedan naglašava dvije vječne istine. Prvo, sama činjenica da prolazimo kroz kušnje i suočavamo se s teškoćama, ni na koji način ne znači da nas je Bog zaboravio ili da nas manje voli. Božja ljubav nalazi nas tamo gdje jesmo, bez obzira na to što nam život donosi. Drugo, izazovi s kojima se suočavamo često nas pripremaju za nešto mnogo veće nego što možemo zamisliti. Bog ima plan u svemu tome i izvršit će svoju konačnu namjeru u našem životu. Josip je bio mladić koji je bio vjieran Bogu usred disfunkcionalnih obiteljskih odnosa, ali Bog ga je na kraju upotrijebio da spasi svoju obitelj i obnovi odnos koji je izgubio.

DRUGI DIO: Komentar

Zanimljivo istraživanje pod nazivom *Cradles of Eminence* (Kolijevke istaknutih osoba) analizira iskustva iz djetinjstva više od četiri stotine pojedinaca koje psiholozi Victor i Mildred George Goertzel smatraju "istaknutima". Riječ "istaknut" definira se kao natprosječan ili onaj koji postiže izvrsne rezultate u svojem polju, nasuprot posjedovanju

prirodnih talenata. Ti su ljudi znanstvenici, političari, filmske zvijezde, poduzetnici, pisci, dramski pisci i sportske zvijezde. Pitanje koje Goertzelovi postavljaju glasi: "Kako su iskustva iz ranog djetinjstva oblikovala budući život ovih istaknutih osoba?"

Ono što su otkrili iznenadilo ih je. Mnogi od ovih ljudi doživjeli su traumu u djetinjstvu. Neki su bili boležljivi. Drugi su odgajani u disfunkcionalnim obiteljima, dok su neki doživjeli velike povrede u djetinjstvu. Određeni broj ove djece koja su postigla izvrsne rezultate odrastao je u obiteljima u kojima su primila ljubav i potporu. Ovo istraživanje otkriva zapanjujuću istinu da su naše odluke i spoznaja naše svrhe u životu važnije od našeg okruženja ili genetike u postizanju visina koje ćemo dostići i doprinosa koji ćemo dati društvu.

Ovaj bi se zaključak sigurno mogao primijeniti na izvještaj o Josipu. Razmislite na trenutak o njegovoj genetskoj pozadini. Potekao je iz grijehom ukaljane loze Abrahama, Izaka i Jakova. U njegovom obiteljskom stablu bilo je lažova i lopova. Njegov očinski dom bio je obilježen disfunkcionalnim odnosima. Očeva naklonost prema njemu razgnjevila je njegovu braću. Pokazivali su ljubomoru, pohlepu i gorčinu. Oni su rješenje vidjeli u tome da se oslobode Josipa. Razmislite o Josipovom putovanju i sjetite se njegove genetike i disfunkcionalnog obiteljskog okruženja.

Josipovi izazovi

Josip je bio prodan u ropstvo kada je imao sedamnaest godina (Postanak 37,2). U Egiptu, nakon vjernog služenja u Potifarovom kućanstvu, Josip je nepravedno osuđen i utamničen. Čak i nakon što je uspješno protumačio snove peharniku i pekaru (nakon tri dana, kao što je Josip pretkazao, peharnik je bio oslobođen i vratio se u faraonovu službu), bio je ostavljen da pati u tamnici još dvije godine. Kada je faraon usnio san o sedam debelih i sedam mršavih krava, i sedam zdravih i sedam suhih klasova, peharnik se sjetio Josipa. Prema Postanku 41,46, Josip je tada imao trideset godina. Prošlo je trinaest teških godina. Josip je sve to vrijeme ostao vjeran Bogu. Svojom nepokolebljivom vjernošću, poštenjem i dalekosežnom mudrošću stekao je faraonovu naklonost i postao drugi čovjek u egipatskom kraljevstvu.

Josipova vjernost i Božji blagoslovi

Iskustva iz prethodnih trinaest godina pripremila su Josipa za sadašnji trenutak. O događaju od prije trinaest godina u Potifarvom domu Pismo kaže: "Vidje njegov gospodar da je Jahve s njim i da sve što

mu ruka poduzme Jahve daje uspjeh.” (Postanak 39,3) Josipova prošlost nije odredila njegovu sadašnjost. Bio je vjeran Bogu i primio je Božju milost, čak i u najizazovnijim okolnostima. Kada mu se Potifarova žena uporno pokušavala približiti, što on nije želio, pobjegao je. Uputio joj je poznate riječi: “Pa kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!” (Postanak 39,9) Kada je bio nepravедno utamničen, njegove sposobnosti vode i neokaljan karakter ostavili su dubok dojam na tamničara. Josip se još jednom uzdigao do položaja vođe. Bog mu je bio naklonjen. Izvještaj glasi: “Ali je Jahve bio s njim, iskaza naklonost Josipu te on nađe milost u očima upravitelja tamnice.” (Postanak 39,21)

Nakon što je protumačio pekarov i peharnikov san, Josip nije postao pretjerano uznemiren zbog toga što se nalazi u zatočeništvu. Odlučio je pouzdati se u Boga i izvršiti svaku zadaću najbolje što može. Kada je konačno pozvan da protumači faraonov san, nije sebi pripisao zasluge. Jednostavno je rekao: “Ništa ja ne mogu, nego će Bog dati pravi odgovor faraonu.” (Postanak 41,16) Kada je faraon shvatio san i njegovo značenje, odredio je Josipa da izgradi žitnice za čuvanje žita u idućih sedam rodnih godina jer je “Duh Božji” bio u njemu i Josip je bio “mudar” i “sposoban” (Postanak 41,38.39).

Josipovo genetsko naslijeđe ili okruženje nisu odredili njegovu budućnost; to je učinila njegova odluka da se uzda u Boga. Njegova vjera nadvladala je njegovo okruženje. Sljedeći Aristotelov navod govori o vrijednosti pozitivnih odluka bez obzira na naše prilike ili okruženje: “Izvršnost nikada nije slučajna. Ona je uvijek rezultat uzvišenih namjera, iskrenih napora i mudrog postupanja; ona predstavlja mudar izbor između mnogih alternativa — odluka, ne slučajnost, određuje tvoju sudbinu.” (www.keepinspiringme/Aristotle-quotes)

Josipa su nevolje pripremile za uspjeh

Najvažniji čimbenik u Josipovoj vjernosti Bogu bio je spoznaja da okolnosti u njegovom životu ne određuju njegov odnos s Bogom. Bog se brinuo o njemu, ljubio ga i jačao u svim životnim okolnostima. Njegove teške prilike nisu bile pokazatelj Božje brige prema njemu. Zapravo, bilo je upravo suprotno. Kao što Ellen G. White snažno kazuje: “To što se od nas traži da ponese moć i nevolje pokazuje nam da Gospodin u nama vidi nešto dragocjeno, nešto što želi u nama razviti. Da u nama nije vidio ništa od onoga čime bi Njegovo ime moglo biti proslavljeno, On ne bi trošio vrijeme da nas učini boljima. U svoju peć On ne baca bezvrijedno kamenje. U svojoj peći On oplemenjuje dragocjenu rudu.

Kovač stavlja u vatru željezo i čelik da bi utvrdio s kakvom vrstom metala radi. Gospodin dopušta da Njegovi izabranici budu stavljeni u peć patnji i nevolja da bi ispitao njihov karakter, njihovu narav, i da bi ih oblikovao za svoje djelo.” (*Služba liječenja*, str. 298; u izvorniku 471.)

Bilo je potrebno trinaest godina punih izazova, ali Bog je pripremao Josipa za nešto mnogo veće. Josip nije ništa znao o Božjim planovima. Nije mogao zamisliti da će iz čatrnje otići u tamnicu pa u palaču. U svojoj dalekosežnoj mudrosti, Bog je radio za Josipovo dobro. Preko ovog jednog čovjeka Bog će spasiti narod. Josipov boravak u Egiptu nije samo sačuvao Egipat u vrijeme gladi, već je spasio Izraelce da ne pomru od gladi.

Josip nikada nije zaboravio da Bog ima vječni plan za njegov život. Kao što će Izaija stoljećima kasnije zabilježiti: “Sada ovako govori Jahve, koji te stvorio, Jakove, koji te sazdao, Izraelce: ‘Ne boj se, jer ja sam te otkupio; imenom sam te zazvao: ti si moj! Kad preko vode prelaziš, s tobom sam: ili preko rijeke, neće te preplaviti. Podeš li kroz vatru, nećeš izgorjeti, plamen te opaliti neće.’” (Izaija 43,1.2) Božje vječno obećanje Josipu i svakom Njegovom sljedbeniku glasi: “Dragocjen si u mojim očima, vrijedan si i ja te ljubim.” (Izaija 43,4) On nas nikada neće ostaviti ili zaboraviti (Hebrejima 13,5). Bez obzira na naše podrijetlo, okruženje ili obiteljske prilike, On je tu da nas ohrabri i podupre. On je tu da podigne naš pogled s onoga što jest na ono što će, Njegovom milošću, biti. On je tu da nas nadahne većim planovima za naš život.

TREĆI DIO: Primjena

Neki od nas u subotnjoškolskom razredu dolaze iz divnih, pobožnih obitelji. Drugi dolaze iz narušenih obitelji ili domova u kojima uvjeti nisu nimalo idealni. Bez obzira na naš obiteljski život, svatko će od nas (kao i Josip) proći kroz teška životna iskustva. Pouka za ovaj tjedan naglašava središnju misao da nas Bog ne zaboravlja kada se suočavamo sa životnim izazovima.

Ako poput Josipa odlučimo biti vjerni Bogu u teškim trenucima, on će nas pripremiti za nešto mnogo uzvišenije nego što možemo zamisliti.

◆ Pročitajte zajedno u razredu Psalam 139,17.18 i pozovite učenike u razredu da kažu što njima znači ovaj tekst kada prolaze kroz teške trenutke.

◆ U Efežanima 2,19.20 opisuje se obitelj koja prihvaća i čiji smo dio u Kristu. Pročitajte ovaj tekst u razredu i razmišljajte o tome što on

znači za vas osobno. Razmišljajte o činjenici da ste u Kristu član “Božjeg kućanstva”. Što to znači za vas u praktičnom smislu?

Tijekom ovog tjedna sjećajte se Josipovog iskustva. On je bio vjeran Bogu trinaest dugih, teških godina. Sve to vrijeme nad njegovim životom bio je Božji blagoslov. Vjernost i uzdanje u Boga u sadašnjosti priprema vas i otvara vrata za budućnost kakvu ne možete ni zamisliti.

Mir, odnosi i ozdravljenje

PRVI DIO: Opći pregled

U pouci za ovaj tjedan proučavat ćemo o snazi opraštanja. Misao o opraštanju potiče mnoge ljude na razmišljanje. Što je oprost? Ako oprostimo nekome tko nam je učinio veliku nepravdu prije nego što se ta osoba pokajala, opravdavamo li time njezino ponašanje? Ako oprostimo nekoj osobi, znači li to da treba uspostaviti bliski odnos s njom ili ga obnoviti? Izgrađuje li opraštanje odnose uvijek?

Josipov život prikazuje snagu opraštanja. Tijekom svojeg života lako je mogao njegovati gnjev prema svojoj braći, gorčinu prema trgovcima robljem i ljutnju prema Potifaru; ipak, nema čak ni nagovještaja bilo koje od ovih negativnih osobina u Josipovom životu. On je pravi primjer opraštanja.

U pouci za ovaj tjedan vidjet ćemo kako nas opraštanje oslobađa od otrova gorčine. Opraštanje nas mijenja. Oslobađa nas od ropstva ljutnje. Josipovo srce bilo je ispunjeno opraštanjem prije nego što su njegova braća čak i zatražila oprost, jer je smatrao da Bog ima važniji cilj za njegov život. Njegova braća godinama su patila jer su osjećala krivnju zbog svojih postupaka. Mučilo ih je sjećanje na posljednji dugi pogled na bratovo lice dok je bio odvođen u ropstvo. Kao što je Josipu bilo potrebno da oprost, njima je bio potreban oprost. Opraštanje omogućava izlječenje narušenih odnosa.

Između Isusa i Josipa postoje upadljive sličnosti. Obojicu su izdale njima najbližije osobe. Obojica su bila nepravедno osuđena. Obojica su bila lažno optužena i podnijela su određene posljedice. Obojica su oprostila i Bog ih je uzdigao. Viseći na križu s probodenim dlanovima i stopalima, dok mu je krv tekla iz udova, Isus je zavapio: “Oče, oprostimo im jer ne znaju što čine!” (Luka 23,34) Mi možemo oprostiti drugima zato što je Isus oprostio nama, i to je tema pouke za ovaj tjedan.

DRUGI DIO: Komentar

Opraštanje je stav milosrđa prema onima koji su nam učinili nepravdu. Ono ne opravdava njihovo grešno ponašanje. Ono ih oslobađa naše osude i omogućava da se prema njima ophodimo ljubazno usprkos

tome što su nam učinili. Iskreno opraštanje ne čeka da osoba koja nam je učinila nepravdu zamoli da joj oprostimo. Drugima opraštamo iskreno kada to ne zaslužuju, zato što nama Bog oprašta iz ljubavi kada to ne zaslužujemo.

Kada se Josip sreo sa svojom braćom nakon dvadeset godina, on im je oprostio čak i prije nego što su zatražila oprost. Jakov ih je poslao u Egipat zbog strašne gladi koja je vladala u zemlji. Čuo je da u Egiptu ima zaliha hrane. Pošto je Josip nadgledao te zalihe, morali su se njemu prijaviti da bi kupili žito. S obzirom na to da je Josip razgovarao s njima uz pomoć prevoditelja i budući da je bio znatno stariji otkako su ga posljednji put vidjeli, a bio je i odjeven kao Egipćanin, nisu ga prepoznali. On je njih odmah prepoznao. Nakon što ih je stavio na kušnju nizom pitanja o njihovom podrijetlu i obitelji, zaključio je da je njihova žalost zbog prošlosti bila iskrena.

Konačno, uvjeren u njihovu iskrenost, Josip se slomio i rasplakao u njihovoj prisutnosti. U Postanku 45,2 stoji: "Briznuo je u glasan plač, da su ga i Egipćani mogli čuti. Doznalo se za to i na faraonovu dvoru." Njegova ljubav prema njima nadvladala je svaku ljutnju prema onome što su učinili prije mnogo godina. On im je već oprostio, jer ljubav prašta. Kada je Josip otkrio tko je, njegova braća uplašila su se da će se možda htjeti osvetiti sada kada se nalazi na takvom položaju i ima veliku moć. Josip je vidio širu sliku. On je razumio Božju namjeru. Na njihovu zabrinutost odgovorio je: "Ali se nemojte uznemirivati i prekoravati što ste me ovamo prodali; jer Bog je onaj koji me pred vama poslao da vas održi u životu." (Postanak 45,5) Đavao je želio spriječiti Božju namjeru za Josipov život, ali Bog je djelovao na čudesan način. Čak i preko grešnih i podmuklih postupaka Josipove braće, Bog je mogao ostvariti svoje namjere. Nakon Jakovljeve smrti, Josip je ponovno uvjerio svoju obitelj da ne njeguje mržnju prema njima. "Josip im odvrati: 'Ne bojte se! Ta zar sam ja namjesto Boga! Osim toga, iako ste vi namjeravali da meni naudite, Bog je bio ono okrenuo na dobro: da učini što se danas zbiva — da spasi život velikom narodu.'" (Postanak 50,19.20) Zavidljivo je što tamo gdje obiluje grijeh, Božja milost obiluje u još većoj mjeri. Zlo nas može povrijediti, ali Bog je veliki Liječnik. Bog zavija naše rane, liječi naše srce i obnavlja svoje obličje u nama. Đavao ne može spriječiti Božju namjeru za život koji je Njemu posvećen.

Ovo ni na koji način ne opravdava nasilničko ponašanje. Ono je užasno u Božjim očima. Prisetite se toga u Mateju 25,40-45, gdje Isus govori o odbačenima, ubogima i siromašnima. Loše postupanje prema bilo kojem Božjem djetetu loše je postupanje prema Kristu. Zato je Isus rekao: "Koliko učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni uči-

niste.” (Matej 25,40) Bog nas ne može izliječiti ako mi ne želimo oprostiti onima koji su nam učinili nepravdu. Da Josip nije oprostio svojoj braći, duh gorčine prenio bi se na njegov odnos prema drugima i ne bi se ispunila Božja namjera za njegov život. Prisjetite se pitanja koje je Petar postavio Isusu: “Gospodine, ako brat moj pogriješi protiv mene, koliko puta da mu oprostim?” (Matej 18,21)

Jedna rabinska škola naučavala je da treba pokazati milost i oprostiti šest puta. Nakon šeste uvrede očekivala se pravda. Misleći da će ugoditi Učitelju, Petar je upitao je li dovoljno da nekom oprostimo sedam puta. U svojem poznatom odgovoru Isus je rekao: “Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset i sedam puta.” (Matej 18,22) Sedam puta sedamdeset je četiri stotine devedeset. Ono što je Isus govorio, jednostavno znači sljedeće: Podnosio sam Izrael u njihovom otpadništvu i pobuni punih četiri stotine devedeset godina. Petre, moja milost je bezgranična. Ja opraštam uvijek. Moja se ljubav nikada ne može istrošiti.

Opraštajte jer nam je oprašteno

U Efežanima 4,32 nalazi se osnova iskrenog opraštanja: “Umjesto toga budite jedni prema drugima prijazni, puni milosrđa! Opraštajte jedni drugima jer je i Bog vama oprostio po Kristu!” Mi opraštam drugima zato što je Krist oprostio nama. Njegovo opraštanje osnova je našeg opraštanja. Sjetite se Njegove molitve na Golgoti: “Oče, oprostimo im jer ne znaju što čine!” (Luka 23,34) Ako je Krist mogao oprostiti svojim neprijateljima koji to nisu zaslužili, i mi možemo oprostiti drugima kada to ne zaslužuju. Ako je On mogao oprostiti onima koji su Mu nanijeli takvu bol, mi možemo Njegovom milošću oprostiti onima koji nama nanose bol.

Slijede tri divna opisa o opraštanju iz stvarnog života:

Opraštanje izgubljenim adventistima

◆ Naš prvi događaj govori o adventističkoj obitelji koja je aktivna u crkvi i dobro poznata u društvenoj zajednici. Njihova kći napustila je dom jer joj je vjera bila dosadna. Da bi ispunila žeđ za zadovoljstvom, bavila se sa svojim dečkom, postala ovisnica o nikotinu, teško se propala i većinu vremena provodila u noćnim klubovima. U nemogućnosti da ispuni unutarnju prazninu, konačno je došla k sebi. Nazvala je roditelje: “Mama, tata, želim se vratiti kući.” Jako ih je osramotila. Mogu li je prihvatiti, oprostiti joj, poželjeti joj dobrodošlicu? U svjetlu križa, oni su je srdačno dočekali. Danas raste u milosti.

◆ On je bio pastorov sin, ali se kao tinejdžer počeo drogirati. Na kraju je napustio školu i živio besciljnim životom. Njegovi roditelji nikada se nisu prestali moliti za njega i voljeti ga. Oprostili su mu i u svjetlu križa poželjeli su mu dobrodošlicu. On je danas pastor.

◆ Ona je bila mlada osoba koja je jednog vikenda doživjela moralni pad na kampiranju mladeži. Osjećala je krivnju. Bila je posramljena. Hoće li biti odbačena ili će joj biti oprašteno? Vode u crkvi približili su joj se s ljubavlju i opraštanjem. Opraštanje često obnavlja odnose, ali ne uvijek. Postoje trenuci kada je odnos toliko uzdrman da oprost, iako donosi ozdravljenje onome tko je povrijeđen, ne može iscijeliti odnos.

Opraštanje je temelj svih ljudskih odnosa

Opraštanje je Kristova osobina koja teče s Golgote i temelj je svih naših odnosa. Ona je bitna za pozitivne odnose između bračnih drugova, roditelja i djece, vjernika i poslovnih suradnika. Ako ne možete oprostiti, imat ćete stalne sukobe u međuljudskim odnosima zato što će vas prije ili poslije netko uvrijediti. Ako budete njegovali ljutnju, ako budete kivni, ako budete ogorčeni, vaši odnosi bit će loši. Gnjevni ljudi koji ne opraštaju izbacuju svoj otrov na ljude oko sebe. Ljudi kojima je oprašteno i koji opraštaju vrše pozitivan utjecaj kamo god pođu. Oko njih se širi ozračje mira pa se ljudi u njihovoj prisutnosti osjećaju opušteno. Oni su iskusili neusporedivu ljubav na križu tako da mogu voljeti ljude oko sebe.

Opraštanje je teklo s Golgote onog petka kada je Isus visio na križu i umro. Na križu počiva suosjećanje. Na Golgoti je milost. Na križu opraštanje pobjeđuje strah, ljubav pobjeđuje mržnju, pomirenje pobjeđuje ljutnju i milost poražava krivnju.

TREĆI DIO: Primjena

Postoje dvije vrste krivnje: moralna i duševna krivnja. Moralnu krivnju doživljavamo zato što smo sagriješili Bogu i povrijedili druge. Kada priznamo svoje grijehе Bogu, primamo oprost. Njegova Riječ kaže: “Kad god priznajemo svoje grijehе, vjeran je on i pravedan, tako da nam oprost i očisti nas od svakoga bezakonja.” (1. Ivanova 1,9) Primamo oprost onog trenutka kada priznamo svoje grijehе. “Oprašteno” stoji kraj našeg imena u nebeskim vječnim knjigama. Zašto katkad osjećamo krivnju nakon što smo priznali grijehе? Jedan je razlog, naravno, što Sotona često ne želi da iskusimo radost opraštanja.

Međutim, može postojati još jedan razlog. Naša moralna krivnja nestaje kada priznamo grijehе, ali duševna krivnja može ostati. Apostol

Pavao molio se za “čistu savjest s obzirom na Boga i ljude” (Djela 24,16). Kada nam Bog oprosti i mi doživimo Njegovu milost, želimo učiniti sve što možemo kako bismo obnovili narušene odnose. Katkad to znači približavanje onima koje smo povrijedili i traženje oprosta. To može biti telefonski poziv, pismo ili poruka kako bismo započeli razgovor.

Jeste li nekoga nedavno uvrijedili? Postoji li neki narušeni odnos koji treba popraviti? Trebate li nekome tko vas je povrijedio oprostiti? Ako ste uvrijedili ili povrijedili nekoga, zašto ne zamolite Boga da vam pomogne popraviti taj odnos? Molite se da postupite ispravno kako biste ga obnovili. Ako vas je netko duboko povrijedio, zamolite Boga da vam podari milost da oprostite toj osobi. Bilo da trebate zatražiti oprost ili da trebate nekome oprostiti, za to će vas osposobiti Božja milost.

Slobodni za odmor

PRVI DIO: Opći pregled

Jeste li se kada zapitali zašto danas češće ne vidamo čudesna izlječenja? U pouci za ovaj tjedan otkrit ćemo odgovor na ovo i mnoga druga pitanja o iscjeljenju.

Proučavat ćemo dva događaja: novozavjetni izvještaj o izlječenju uzetoga i starozavjetni o Iliji. Iako su se ova dva događaja zbila u različito vrijeme, na različitim mjestima i u različitim okolnostima, oni nadopunjuju jedan drugi. Pružaju nam potpuniju sliku o božanskom iscjeljenju nego da svaki izvještaj proučavamo posebno.

Prigodom izlječenja uzetoga, Isus pokreće raspravu izjavljujući da su čovjekovi grijesi oprosteni prije nego što je izliječio njegovu tjelesnu bolest. Krist je to namjerno učinio. Bolest duše ovog čovjeka veća je od tjelesne nevolje. On je patio pod teretom krivnje i sramote zbog svojega grešnog načina života iz prošlosti. Da je Krist izliječio samo njegovo tijelo, izlječenje bi bilo nepotpuno.

Ilija je, s druge strane, bio posvećeni Božji sluga. Vjerno je svjedočio za svojega Gospodina u vrijeme dubokog otpada Izraela. Nakon što je pogubio Baalove proroke na gori Karmelu, bio je iscrpljen i zbog Izebeline prijetnje da će mu oduzeti život obuzelo ga je obeshrabrenje. Bog ga je potražio i ispunio njegove potrebe. U pouci za ovaj tjedan naglasit ćemo trajne duhovne pouke ovih dvaju izvještaja.

DRUGI DIO: Komentar

Izvještaj o izlječenju uzetoga u Marku 2,1-12 odgovara na neka od najdubljih pitanja o čudesnom izlječenju i uči nas dragocjenim poukama u vezi s rastom u Kristu. Jedna od prvih stvari koju zapazimo jest da uzeti ne dolazi sâm Kristu. K Njemu ga dovode njegovi prijatelji. Četiri muškarca nosila su ga na nosilima. Oni su očito čuli za Kristovu iscjeliteljsku moć i povjerovali da može izliječiti njihovog prijatelja. Ovi prijatelji bili su uporni. "Kako ga zbog mnoštva naroda ne mogoše donijeti k njemu, skinuše krov na mjestu gdje je bio Isus te kroz otvor spustiše postelju na kojoj je ležao uzeti. Isus vidje njihovu vjeru i reče uzetomu: Sinko, opraštaju ti se grijesi!" (Marko 2,4.5) U ovih nekoliko

riječi kriju se duboke duhovne pouke. Prijatelji ovog čovjeka bili su zabrinuti za njega. Bili su toliko odlučni da su ga podigli na krov, napravili otvor u krovu i spustili ga pred Isusa.

Novi zavjet sadrži tridesetak Isusovih čudesnih iscjeljenja. U dvije trećine ovih izvještaja, jedna osoba dovodi neku drugu osobu Isusu. Često dolazi do tjelesnog, duševnog, emocionalnog ili duhovnog izlječenja u životu druge osobe zato što je nekome dovoljno stalo da ispuni njezine potrebe u Isusovo ime. Jeste li zapazili riječi: “A Isus vidje njihovu vjeru”, u Marku 2,5? To je zadivljujuće. Vjera je nešto što se vidi. To nije nešto neopipljivo. Ona se uvijek otkriva djelima. U ovom primjeru Isus je odao priznanje vjeri prijateljâ ovog čovjeka. Naravno, sâm čovjek morao je imati određenu vjeru izražavajući svoju spremnost da ga prijatelji dovedu. Mi možemo biti Isusova oruđa u izlječenju dok druge dovodimo k Isusu.

Isus nikada nije previše zauzet

Druga značajna pojedinost u ovom izvještaju jest da je Isus imao vremena za ovog čovjeka. On njegovu prisutnost nije smatrao ometanjem. Isus nikada nije toliko zauzet da ne bi ispunio naše potrebe. Kada je pogledao na ovog jadnog patnika, Isus je odmah prepoznao dublje probleme. Zato On nije započeo s tjelesnim liječenjem čovjeka. Znao je da je dublja potreba ovog napaćenog čovjeka duhovno ozdravljenje. U ovom je primjeru čovjek grešnim načinom života izazvao bolest. Bio je ispunjen krivnjom koja je uništavala njegov imunološki sustav i njegovo zdravlje. Ovo vrijedi za mnoštvo ljudi čije tijelo pati pod teretom krivnje.

Ellen G. White napisala je sljedeće nadahnute riječi: “Uzeti je u Kristu našao izlječenje i za duh i za tijelo. Duhovno izlječenje bilo je praćeno obnovom tijela. Preko ove pouke ne smije se olako prijeći. Danas postoje tisuće koji pate od bolesti tijela i koji, kao i uzeti, čeznu za viješću ‘Oprošteni su ti grijesi’. Teret grijeha sa svojim nemirom i nezadovoljenim željama osnova je njihove bolesti. Oni ne mogu naći olakšanje dok ne dođu Iscjelitelju duše. Mir koji samo On može dati pružit će snagu umu i zdravlje tijelu.” (*Isusov život*, str. 208; u izvorniku 270)

Od unutarnjeg do vanjskog izlječenja

Isus je znao da će se čovjek ponovno razboljeti ako ne riješi osnovni uzrok bolesti umjesto liječenja samo uzetosti tijela. “Žalost, strahovanje, nezadovoljstvo, grižnja savjesti, krivnja i nepovjerenje vode do sloma životne snage te otvaraju vrata propadanju i smrti.” (Ellen G.

White, *Služba liječenja*, str.149; u izvorniku 241) U biblijskom smislu liječenje uvijek uključuje cijelu osobu i obuhvaća obnavljanje Božjeg obličja. Grijech uništava. On utječe na čitavu osobu u svim životnim područjima. Isus je izliječio ovog čovjeka prvo iznutra, a onda izvana. Unutarnje izlječenje pripremlilo je put za vanjsko izlječenje. Ovaj čovjek izazvao je bolest koja ga je snašla i da je Krist samo izliječio njegovo tijelo, on bi se najvjerojatnije vratio životu grijeha. On je očito neko vrijeme osjećao osudu za grijeh i želju da dođe Kristu. Duh Sveti privlačio ga je Spasitelju. Sada, u Kristovoj prisutnosti, ustao je sa svoje bolesničke postelje u novi život.

Osnovni uzrok bolesti

Mi živimo u slomljenom svijetu. Prema tome, bolesti su uobičajene. Osnovni uzrok svih bolesti je grijeh. To ne znači da je svatko tko se razboli dobio tu bolest griješeći. To jednostavno znači da je osnovni uzrok bolesti u svjetlu velike borbe između dobra i zla Luciferova pobuna na Nebu i pad Adama i Eve u Edenskom vrtu. Rečeno na drugačiji način, Isus je onaj koji vraća zdravlje, Sotona je onaj koji ga uništava.

Pitanje bolesti je složeno. Bolest u velikoj mjeri nastaje kao posljedica našega osobnog izbora načina života. Upravo je to razlog zašto je Bog Crkvi adventista sedmoga dana dao zdravstvenu poruku. Ova božanski nadahnutu zdravstvena načela pomažu nam da smanjimo rizik od bolesti, ali ona ne uklanjaju mogućnost nastanka bolesti. Uzroci bolesti su različiti. Naša genetika i okruženje imaju određenu ulogu u određivanju našeg zdravstvenog stanja. Katkad tuđi izbori ozbiljno utječu na naše zdravlje. Nesreće su nešto što ne možemo predvidjeti, ali možemo upravljati svojim odlukama. Što pozitivnije odluke donosimo, vjerojatnije je da ćemo biti zdravi i da ćemo živjeti u izobilju kakvo Isus nudi. Razumijevanje uzroka bolesti također nam omogućava da surađujemo s Kristom u procesu izlječenja.

Isusovo izlječenje Ilije

Razmotrite Ilijin slučaj. Ovaj čovjek iznimnog karaktera vjerovao je u Božju silu. Tijekom tri i pol godine gladi, on je vjerovao da će se Bog pobrinuti za hranu. Bog ga nikada nije iznevjerio. Vodio je Iliju na potok Kerit, hranili su ga gavrani i primio je pomoć od siromašne udovice iz Sarfate. Njegova vjera bila je snažna. Vjerom je izazvao Baalove proroke na gori Karmelu. Upravo tamo je doživio čudesno djelovanje Božje sile. Predložio je ispit kako bi se očitovala moć istinskog Boga. Baalovi proroci su galamili, vikali i vapili svojim poganskim bogovima, ali se baš ništa

nije dogodilo. Ilija je nalio vodu preko žrtvenika, iskreno zazvao Boga i s neba je sišao oganj i spalio žrtvenik. Ubrzo potom pala je kiša nakon tri i pol godine suše. Na Božju zapovijed, Ilija je sudjelovao u pogubljenju Baalovih proroka. Kakav čovjek vjere, hrabrosti i postojanosti! Pomislili biste da ništa ne može uzdrmati njegovu vjeru. Međutim, nešto ipak jest.

Kada je Ahab ispričao Izebeli o događajima koji su se zbili toga dana, ona je zaprijetila Iliji da će mu oduzeti život (1. o kraljevima 19,1.2). Hrabri Ilija, koji je stajao na gori Karmelu pred Baalovim prorocima, brzo je pobjegao pred prijetnjom zle kraljice. Umoran i iscrpljen poželio je umrijeti. Obeshrabren, odlučio je predahnuti pod smrekom. U pustinjama na Srednjem istoku rasprostranjena je smreka više nalik na veliki grm, koja umornim putnicima pruža hlad. Tamo, obeshrabren i usamljen, Ilija je spavao dok ga anđeo nije probudio, pripremio mu jelo, dao mu vode i rekao mu da ponovno spava. To se dogodilo dvaput. Okrijepljen hranom, pićem i odmorom, Ilija je putovao četrdeset dana.

U ovom događaju nalazimo važne pouke. Čak se i pripadnici Božjeg naroda katkada obeshrabre. Ilija je ubrzo trebao biti uznesen da ne vidi smrt, pa ipak je i on imao teške trenutke. Zapazite kako se Bog odnosio prema Ilijinom razočaranju. On mu nije održao propovijed. Nije ga poticao da ima više vjere ili da se više moli. Naš brižni Gospodin pružio je Iliji dobar i zdrav obrok, osvježavajuću vodu i dobar noćni odmor. Katkad je najbolje što možemo učiniti za prijatelja koji je obeshrabren da budemo kraj njega, ohrabrimo ga i ispunimo njegove potrebe.

TREĆI DIO: Primjena

Vrlo je važno da ne osuđujemo onoga tko se razbolio. Iako bolest može biti posljedica loših odluka u vezi s načinom života, nije uvijek tako. Čak i kada je bolest posljedica osobnog izbora pojedinca, Isusov primjer otkriva kako se trebamo ophoditi prema ljudima koji pate. Isus nije gledao na to što je uzeti živio u grijehu. Kao što je Spasitelj bio pozvan da služi svim ljudima, tako smo i mi. Prijatelji dovode prijatelje k Isusu. Dok se u vjeri molimo za one koji su bolesni, Isus će činiti čuda. Katkad će se dogodati čuda trenutačnog izlječenja, katkad će izlječenje biti postupno, a katkad će oni za koje se molimo umrijeti i počivati u Isusu do slavnog uskrsnuća o Isusovom drugom dolasku. Kristova riječ daje nam sigurnost da možemo počiniti u Njegovoj ljubavi zato što je Njegovom milošću izlječenje sigurno. Jedino je pitanje vremena kada će se to dogoditi: hoće li biti trenutačno, postupno ili o uskrsnuću.

Kao u Ilijinom slučaju, postoje trenuci kada je najbolje što možemo učiniti za nekoga tko pati zbog obeshrabrenja ili depresije da budemo uz njega i ispunimo njegove potrebe. Ova brižna skrb može dovesti do promjene. Molite se ovaj tjedan da Bog djeluje na vas da u posredničkoj molitvi podignete nekoga za koga znate da pati od određene bolesti. Ako je moguće, posjetite tu osobu i ispunite joj neku određenu potrebu. Bit ćete u velikoj mjeri blagoslovljeni dok služite kao što je Isus služio, a blagoslovljena će biti i ta osoba.

Ritam odmora

PRVI DIO: Opći pregled

Biblijska subota vrhunac je cjelokupnog Božjeg stvaranja. U prva tri dana tjedna stvaranja Bog je stvorio svjetlost, načinio nebo i Zemlju i stvorio vodu i kopno i sve vrste biljaka. Četvrtog dana stvorio je Sunce, Mjesec i zvijezde. U iduća dva dana Bog je ispunio Zemlju ribama, pticama, kopnenim životinjama i ljudskim bićima. Sedmog dana Bog je posvetio, ili odvojio kao svetu, subotu kao dan kada će ljudska bića iskazivati štovanje Bogu za čudesa stvaranja, kada će uživati u odnosima ispunjenim ljubavlju i stupiti u zajednicu sa svojim Stvoriteljem. U pouci za ovaj tjedan, "Ritam odmora", otkrit ćemo kako je subota utkana u vrijeme kao spomenik našem Stvoritelju za Njegov dar života, privremeni i vječni.

Ova pouka otkriva da je subota kroz stoljeća pomagala Božjem narodu da se sjeća, stalno ga podsjećajući na Stvoritelja. Da se subota vjerno svetkuje u svakom naraštaju, ne bi bilo ateista, agnostika ili sekularnih humanista. Subota govori o Bogu koji nas je stvorio, koji se brine o nama i o našim svakidašnjim potrebama. Ona nas također podsjeća na Božju silu koja izbavlja. Svemoćni Stvoritelj izbavio je Izrael iz egipatskog ropstva i može izbaviti i nas iz ropstva grešnih navika koje nas porobljavaju.

Subotom se odmaramo u blagoslovu Onoga koji nas je stvorio, Onoga koji nas je otkupio, Onoga koji nas posvećuje i Onoga koji dolazi po nas. Subota je nebeska oaza odmora u suhoj pustinji našeg pomahnitalog, sekularnog svijeta.

DRUGI DIO: Komentar

Zadivljujuća čudesnost svemira govori o svemoćnom Bogu koji je njegov Stvoritelj. Frank Borman bio je zapovjednik prve svemirske posade koja je otputovala izvan Zemljine orbite. Gledajući na Zemlju s udaljenosti od preko 400.000 kilometara, Borman je putem radioveze poslao poruku navodeći redak iz Postanka 1,1: "U početku stvori Bog nebo i zemlju." Poslije je to ovako objasnio: "Imao sam snažan osjećaj da mora postojati sila koja je veća od bilo koga od nas — da postoji Bog,

da se doista dogodio početak.” Mnogi najveći svjetski mislioci bili su toliko ushićeni nevjerojatnim dizajnom, složenošću, redom i veličinom svemira da su razvili čvrstu vjeru u Boga. Ovdje ću navesti nekoliko primjera.

Neki ljudi smatraju da su znanost i vjera nepomirljive. Ipak, većina značajnih osoba koje su sudjelovale u znanstvenim pothvatima bile su pobožni vjernici — kao, primjerice, Nikola Kopernik, koji je otkrio da je Sunce, a ne Zemlja, središte našeg solarnog sustava; Isaac Newton, koji je otkrio zakon gravitacije; Blaise Pascal, koji je izumio prvi kalkulator; James Maxwell, koji je formulirao zakone elektromagnetizma. Svi oni bili su kršćani koji su smatrali da proučavanje prirode nije izazov njihove vjeri, već da je učvršćuje.

Postanak 1,1 temelj je cijelog Pisma. “U početku stvori Bog nebo i zemlju.” U ovom retku pojavljuje se hebrejska riječ *bara*, “stvoriti”. Odnosi se na nešto što je Bog učinio. Ovaj hebrejski glagol uvijek je povezan s Božjim stvaralačkim djelovanjem. Bog ima sposobnost, zadržavajući silu, da stvori nešto ni iz čega. Bog govori i Zemlja dolazi u postojanje. On govori i Zemlja biva pokrivena živim zelenilom. On govori i drveće i cvijeće bujaju. On govori, a Sunce, Mjesec i zvijezde odmah nastaju.

Božja neograničena sila

Da bismo dobili samo malu predodžbu o tome koliko je Božja sila bezgranična, razmotrimo samo jednu stvar na nebesima: Sunce. Je li Bog stvorio Sunce? Naravno. Prema Postanku 1,14-16 Bog je stvorio dva svjetlila da upravljaju nebesima: Sunce da upravlja danju i Mjesec da upravlja noću. Mi živimo na jednom od planeta koji se okreće oko Sunca. Sunce u jednoj sekundi stvara više energije nego što su je ljudi stvorili u čitavoj svojoj povijesti. Uzmemo li svu električnu energiju proizvedenu solarnim putem, pomoću ugljena ili plina od početka vremena, Sunce proizvodi više energije u jednoj sekundi.

Sunce ima promjer od oko 1.400.000 kilometara i u njega bi moglo stati milijun planeta Zemljine veličine. Međutim, Sunce je samo jedna od najmanje stotinu milijardi zvijezda u našoj galaktici Mliječnoj stazi. Zvijezda koja se zove Pistol isijava deset milijuna puta veću energiju od našeg Sunca. Milijun zvijezda veličine našeg Sunca lako može stati u zvijezdu Pistol. Neki znanstvenici procjenjuju da u svemiru ima deset milijardi bilijuna zvijezda. Netko je rekao da zvijezda ima otprilike onoliko koliko i zrna pijeska na morskoj obali.

Prorok Izaija poziva nas da razmišljamo o Božjoj stvaralačkoj sili sljedećim riječima: “Podignite oči i gledajte: tko je to stvorio? Onaj koji

na broj izvodi vojsku njihovu, i koji ih sve zove po imenu.” (Izaija 40,26) Sedmi dan subota vječni je spomenik, nepromjenjivi znak, stalni podsjetnik na Božju nevjerojatnu stvaralačku silu.

„Tako bude dovršeno nebo i zemlja sa svom svojom vojskom. I sedmoga dana Bog dovrši svoje djelo koje učini. I počinu u sedmi dan od svega djela koje učini. I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti, jer u taj dan počinu od svega djela svoga koje učini.” (Postanak 2,1-3) Bog je počinuo ne zato što je bio umoran. Od se odmorio i osvježio u ljepoti i veličanstvenosti svijeta koji je stvorio. On je počinuo da bi nama ostavio primjer. Subota je tjedna stanka kada proslavljamo Onoga koji nas je stvorio. Dok slavimo Boga subotom, otvaramo svoje srce da primimo poseban blagoslov koji On nije dao nijednom drugom danu.

Stvoritelj koji provida

Subota nas podsjeća da nismo siročad u svemiru na nekom stjenovitom planetu koji se okreće. Upućuje nas na Stvoritelja koji nas je stvorio sa svrhom i previše nas volio da bi nas napustio kada smo se udaljili od te svrhe. Subota nas podsjeća na Onoga koji nam pruža sve dobre stvari u životu. Božja skrb prikazana je trostrukim čudom padaanja mane. Petkom je padalo dvostruko više mane. Subotom uopće nije padala. Ako bi Izraelci sakupili više mane nego što su mogli pojesti bilo kojeg drugog dana osim petkom, ona bi se pokvarila. Mana koja je čuvana za subotu nije se kvarila. Subotnje bogoslužje tijekom tih četrdeset godina lutanja kroz pustinju podsjećalo je Izraelce na Boga Stvoritelja koji se brine o njima. Važno je zapaziti da su Izraelci svetkovali subotu prije davanja Zakona na Sinaju. Zapovijed o suboti u Izlasku 20,8-11 počinje riječima: “Sjeti se.” One nas upućuju na Boga koji je stvorio svijet za šest dana i počivao sedmog. Da je, kako neki ljudi vjeruju, Bog pokrenuo ovaj svijet da bi se postupno razvijao milijunima godina, ne bi bilo nikakve potrebe za subotom, niti da se ičega sjećamo.

Subota je vječni znak našeg odmora u Bogu. To je posebni znak vjernosti Stvoritelju (Ezekiel 20,12.20). Nasuprot proizvodnjom legalističkom zahtjevu, ona otkriva da se pravi odmor od opravdanja djelima nalazi u Njemu. Subota govori o Bogu koji je pobijedio da bismo se mi mogli odmoriti u Njegovim pobjedama. Pravi subotnji odmor odvija se u brižnom i milostivom naručju Onoga koji nas je stvorio, Onoga koji nas je otkupio i Onoga koji dolazi po nas.

Izbavitelj

Postoji još jedan važan aspekt zapovijedi o suboti. U Ponovljenom zakonu 5 ponavlja se zapovijed o suboti novom naraštaju prigodom ulaska u Obećanu Zemlju. Ove ih riječi podsjećaju da su bili robovi u Egiptu i da ih je njihov moćni Stvoritelj izbavio. On je jedini koji nas može izbaviti iz ropstva grijehu. On je jedini koji može slomiti lance koji nas vežu. On je jedini koji nas može izbaviti iz pandži grijeha. Poruka je subote da moćni Stvoritelj želi ponovno stvoriti naša srca.

TREĆI DIO: Primjena

Dok razmatrate praktičnu primjenu subote u svojem životu, odgovorite na sljedeća pitanja:

◆ Kada spomenete subotnji odmor, na što pomislite? Što za vas znači pojam subotnjeg odmora?

◆ Zašto je biblijska istina o stvaranju važna za vaš život? U čemu je praktična razlika ako smo stvoreni ili smo se razvijali milijunima godina? Kako moje vjerovanje u jedno od ovih dvaju gledišta utječe na moj život?

◆ Jeste li prije razmišljali o suboti kao znaku izbavljenja? Zašto je ova biblijska istina važna?

◆ Subota govori o počinku u Bogu koji nam pruža sve što nam je potrebno. Padanje mane prikazuje Njegovu svakidašnju skrb. Kako ova misao o suboti obogaćuje vaš život?

◆ Na osnovi pouke za ovaj tjedan, što prema vašem mišljenju Ellen G. White poručuje u sljedećoj izjavi: "A na početku vremena nevolje mi smo pošli ispunjeni Svetim Duhom i još jasnije naviještali subotu." (*Rani spisi*, str. 48; u izvorniku 33)? Ona dalje objašnjava da pod početkom vremena nevolje misli na svršetak vremena milosti dok milost još traje.

Subotnji odmor

PRVI DIO: Opći pregled

Je li vam se kada dogodilo da ste nešto izgubili što vam je zapravo bilo pred očima, ali niste vidjeli? Pretpostavimo da ste izgubili ključeve automobila. Pretražili ste cijelu kuću, ali ih niste mogli pronaći. Iznenada ste se sjetili. Ostavili ste ih u džepu jakne koja je u ormaru ili u torbici koja visi na stolici u kuhinji.

Bog nam je dao dar sjećanja. Što bi bilo da nemamo taj dar? Što bi bilo da je jedina stvar koju poznajemo sadašnjost? Život bi bio strašno složen. U pouci za ovaj tjedan vratit ćemo se na temu subote i promatrati je iz drugog kuta. Prisjetit ćemo se da četvrta zapovijed započinje riječima: “Sjeti se.” Nijedna druga zapovijed ne počinje na taj način. Sjećanje podrazumijeva da ste već nešto znali prije. Zapovijed o suboti neprestano podsjeća čitav svijet na Božju stvaralačku vlast. Gdje god se nalazili u svijetu, bilo da to prepoznajemo ili ne, subota je dostupna svim ljudima nudeći svoje blagoslove svakog sedmog dana.

U Pismu subota nas podsjeća da nas je Krist stvorio, da nas je otkupio, da nas izbavlja, da nas ponovno stvara i da ponovno dolazi radi nas. Pouka za ovaj tjedan ističe činjenicu da je u Božjem vječnom planu subota dan blagoslova, radosti, bogoslužja i službe. On nas ponovno stvara na svoju sliku posebno subotom, dok boravimo u Njegovoj prisutnosti, sudjelujemo u zajedničkom bogoslužju i iznova Ga tražimo.

DRUGI DIO: Komentar

Godine 2008. objavljen je zanimljiv članak pod naslovom “Neuroteologija: Je li misao o Bogu usađena u nas?” U članku se citira Dean Hamer, doktor bihevioralne genetike. Autor članka, dr. René Müller, piše: “Godine 2004. Hamer je objavio djelo *The God Gene: How Faith is Hardwired Into Our Genes (Božji gen: Kako je vjera ugrađena u naše gene)*, koje je bilo prikazano u naslovnoj priči časopisa *Time* o neuroteologiji. Hamer je jasno rekao da je svojem radu pristupio s oruđima prirodnih znanosti: ‘Prvi je zadatak svakog znanstvenika koji pokušava povezati genetiku s duhovnošću da pokaže da duhovnost može biti definirana i izmjerena.’ Hamerovo djelo ne bavi se dokazivanjem postojanja Boga,

što je domena vjere, već pokazivanjem da je duhovnost stvarna pojava koja se može opisati i izmjeriti. ... Vjera, smatra on, ukorijenjena je u odgoju, a duhovnost u prirodi.” (René J. Müller, *Psychiatric Times*, “*Neurotheology: Are We Hardwired for God?*”) Hamer se pridružuje sve većem broju znanstvenika koji smatraju da je “misao o Bogu usadena u nas”.

U Postanku 1,26 nalazimo izvještaj o stvaranju ljudskih bića. “I reče Bog: ‘Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična.’” Postanak 1,27 nastavlja: “Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih.”

Što to znači da su ljudska bića stvorena na Božju sliku? Sigurno znači više od same fizičke sličnosti. I životinje i ljudska bića mogu imati potomstvo. Božja slika odnosi se na cjelokupnu sliku o nama u tjelesnom, duševnom, emocionalnom i duhovnom smislu. Dana nam je savjest, razum i sposobnost prosuđivanja da bismo donosili moralne i etičke odluke. Ali iznad svega, kao što je zapisano u našem genetskom kodu, u našoj DNK, na najvišoj razini, mi smo bića koja se klanjaju Bogu. Subota ispunjava tu bolnu prazninu u našem srcu da se ponovno povežemo sa svojim Stvoriteljem. Subota nije neki legalistički zahtjev ili isključivo hebrejska ustanova. Subota je slavljenje života koji nam je Krist dao. Ona nas podsjeća da trebamo voditi računa o životnoj sredini koja je predmet brige našeg Stvoritelja.

Subota i životna sredina

Kada je Bog postavio Adama i Evu u vrtu, naredio im je “da ga obrađuju i čuvaju” (Postanak 2,15). Adamu je dana prednost da nadjene imena svim životinjama (Postanak 2,19.20). Naši praroditelji bili su u uskoj zajednici s prirodom u svojem domu u vrtu i Bog im je naredio da čuvaju svoje prirodno okruženje. Subota je bila tjedni podsjetnik i na njihov odnos s Bogom i na njihov odnos sa životnom sredinom. Klanjanje Stvoritelju također uključuje brigu o Njegovim stvorenjima. U ovom trenutku industrijsko zagađenje uništava naš planet. “Prema podacima neprofitne organizacije za zaštitu životnog okoliša Čista Zemlja, otrovno zagađenje utječe na više od dvjesto milijuna ljudi širom svijeta. ... Prema podacima Saveza zelenih škola, Amerikanci godišnje proizvode trideset milijardi čaša od stiropora, dvjesto milijuna guma i 1,8 milijardi pelena za jednokratnu upotrebu. ... Zagađenje u Kini može promijeniti vremenske prilike u Sjedinjenim Američkim Državama. Potrebno je samo pet dana da zračna struja prenese teško zagađenje iz Kine u Sjedinjene Američke Države, gdje sprečava oblake da stvaraju kišu i snijeg. Prema Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji, sa zagađenjem zraka pove-

zuje se oko sedam milijuna prijevremenih smrtnih slučajeva godišnje. To je jedan od osam smrtnih slučajeva širom svijeta.” (Alina Bradford, “*Pollution Facts and Types of Pollution*”) Subota je glasni poziv da se brinemo o Božjim djelima stvaranja.

Subota i izbavljenje

Kada Mojsije ponavlja zapovijed o suboti novom naraštaju pred sâm ulazak u Obećanu Zemlju, on je započinje sljedećim riječima: “Dan subotnji obdržavaj i svetkuju”, a završava: “Sjeti se da si i ti bio rob u zemlji egipatskoj i da te odande izbavio Jahve, Bog tvoj, rukom jakom i ispruženom mišicom. Zato ti je zapovjedio Jahve, Bog tvoj, da držiš dan subotnji.” (Ponovljeni zakon 5,12.15) Subota je znak izbavljenja. Izraelci su stoljećima bili u egipatskom ropstvu. Bog ih je na čudesan način izbavio. Oni se nisu sami oslobodili. Bog ih je izbavio svojom “rukom jakom”. Subota nas podsjeća na Božju silu koja nas može izbaviti iz svake situacije.

Tijekom stvaranja Bog je progovorio i naš svijet je nastao. Božja riječ je svemoćna, stvaralačka, ona mijenja život. Subota je tjedni podsjetnik na činjenicu da Bogu ništa nije nemoguće. Ako je stvorio svijet svojom riječju, On može ponovno stvoriti naše srce. Ako je iz tame stvorio svjetlost, On može obasjati naše mračne misli. Ako su se pojavila stabla sa zrelim, ukusnim plodovima kada je progovorio, On može stvoriti rod Duha u našem životu. Ako je udahnuo život u Adama, On može u nas udahnuti novi život. U Rimljanima 6,1-7 govori se o novom životu koji nam Krist daje kada dragovoljno umremo starom životu u obredu krštenja. Prvobitni život koji je Bog stvorio u Edenskom vrtu neposredno je povezan s novim životom koji se javlja kada Bog ponovno stvara naše srce. U početku je Bog stvorio život, a sada ga obnavlja. Subota je simbol stvaranja i Božjeg novog stvaranja.

Subota je simbol osvježenja i blagoslova

Bog je stvorio subotu za cijelo čovječanstvo. Njezin osvježavajući blagoslov, prema Pismu, namijenjen je svakome od nas (Izlazak 23,12). Blagoslovi subote nisu namijenjeni isključivo Hebrejima. Prema Starom zavjetu, oni su namijenjeni svim ljudima. Subota nije samo dan bogoslužja, već i dan kad blagoslivljamo druge. Isus je učinio više čuda izlječenja u subotu nego u druge dane. Za Isusa je subota bila dan kada je druge doticao svojom iscjeljujućom milošću.

Prisjetite se slučaja čovjeka kraj ribnjaka Bethesde u Jeruzalemu, odmah pokraj Ovcjih vrata. Bethesda znači “kuća milosti”. Isus se očito

uputio na subotnje bogoslužje kada je ugledao čovjeka koji je trideset osam godina bio u strašnom stanju. Prisjećajući se ovog iskustva, Ellen G. White opisuje Isusa i kaže kako se “moglo vidjeti da razmišlja i da se moli” kada je ugledao “prizor krajnje bijede” (*Isusov život*, str. 150; u izvorniku 201,202). Bila je subota i Isus je znao da će ovaj čin izlječenja pokrenuti raspravu među farizejima. Svećenici su imali trideset devet različitih propisa koji su određivali što se smije raditi u subotu. Ti “besmisleni zahtjevi” i “besmislena ograničenja” bili su “nepodnošljiv teret” (*Isusov život*, str. 152; u izvorniku 204). Ona dalje piše da je Isus “svojim riječima i svojim djelima milosrđa lomio okrutnu moć starih predaja i ljudskih zapovijedi i iznosio Božju ljubav u njezinoj neiscrpoj punoći” (*Isusov život*, str. 153; u izvorniku 205).

Vidjevši njegovu bespomoćnost, Isus je upitao jadnika: “Želiš li ozdraviti?” (Ivan 5,6) Bilo je nemoguće da čovjek sam sebe učini zdravim. Vjerom je odgovorio na Spasiteljev nalog: “Ustani, uzmi postelju svoju i hodaj!” (Ivan 5,8) Novi život potekao je kroz svaki živac i tkivo njegovog tijela. Bio je čudesno izliječen. Vjerom je prihvatio Kristovu riječ i postupio u skladu s njom. Ovo čudo učinjeno u subotu, kao i sva Isusova izlječenja u subotu, usko je povezano s dubljom duhovnom istinom. Prihvaćanjem Božje riječi vjerom i postupanjem u skladu s njom, mi bivamo izliječeni. Ovo čudo učinjeno u subotu pokazuje da je Isus naš Stvoritelj i naš Otkupitelj. Onaj koji nas je stvorio, može nas ponovno stvoriti i učiniti nas zdravim. On nam prilazi tamo gdje se nalazimo, zapaža naše potrebe, otkupljuje nas svojom milošću i naš očaj pretvara u nadu.

TREĆI DIO: Primjena

Prorok Izaija pozivao je Izraelce da izvrše odlučnu obnovu u svetkovanju subote. U Izaiji 58,13.14 on ih poziva: “Zadržiš li nogu svoju da ne pogaziš subotu i u sveti dan ne obavljaš poslove; nazoveš li subotu milinom a časnim dan Jahvi posvećen; častiš li ga odustajući od puta, bavljenja poslom i pregovaranja — tad ćeš u Jahvi svoju milinu naći, i ja ću te provesti po zemaljskim visovima.” U biblijska vremena postavljanje stopala na određenu imovinu bilo je simbol vlasništva. Subota pripada Bogu. Mi je ne posjedujemo. Ona je Njegova i On nas milostivo poziva da doživimo najdublju radost i najveće zadovoljstvo u služenju Njemu i blagoslivljanju drugih u subotu.

- ◆ Kako subota može postati još značajnija za vas?
- ◆ Postoji li nešto u vašem svetkovanju subote što biste željeli promijeniti?

◆ U okviru vaših prioriteta, koliko je subotnje bogoslužje važno za vas?

Navedite najmanje tri načina na koje možete druge blagosloviti u subotu.

1.

2.

3.

Čežnja za nečim višim

PRVI DIO: Opći pregled

Stari zavjet ispunjen je slikama, simbolima i obredima koji, iako ih kršćani u dvadeset prvom stoljeću često zanemaruju, imaju duboko duhovno značenje. Pouke koje sadrže ove slike bogate su značenjem. Ako se ispravno shvate, one u velikoj mjeri jačaju naš duhovni život.

Čitava povijest Izraela primjer je našeg kršćanskog hoda s Bogom. Kao što su Izraelci bili čudesno oslobođeni iz egipatskog ropstva, prešli preko Crvenog mora, jeli man u pustinji i pili vodu iz stijene, tako se i mi nalazimo na duhovnom putovanju. Krist nas u svojoj promisli izbavlja iz robovanja grijehu, vodi nas kroz vodu krštenja, hrani nas manom svoje Riječi i gasi našu žeđ u pustinji ovoga svijeta svojim vlastitim životom.

Bog je dao uputu Izraelcima da sagrade Svetište u pustinji da može “boraviti među njima” (Izlazak 25,8). Ovo Svetište trebali su napraviti prema “uzorku” nebeske stvarnosti (Izlazak 25,40). Sve u vezi s njegovom gradnjom i službama otkriva vječne istine o živom Kristu. U svakoj žrtvi prikazan je Isus. Cjelokupno svećenstvo, svaki komad namještaja i svaka služba ukazivali su na Krista. Prolijevanje krvi u okviru žrtvenog sustava pretkazuje prolijevanje Kristove krvi.

Cilj izbjavljenja i izlaska Izraelaca iz Egipta bio je dolazak u Kanaan. Obećana Zemlja trebala im je pružiti odmor. Subotnji odmor nagovještavao je nebeski uzvišeniji odmor u Kristu i bio je preteča odmora koji im je Bog namijenio u Obećanoj Zemlji (Hebrejima 4,1-11).

DRUGI DIO: Komentar

Apostol Pavao često upućuje na iskustvo Izraelaca u vrijeme putovanja u Obećanu Zemlju kao na primjer za kršćanske vjernike. U 1. Korinćanima 10,11 on kaže: “To se njima događalo da bude za primjer, ali napisano je radi opomene nama koji dotičemo krajeve vremena.” Starozavjetni primjeri pružaju nam dragocjene uvide u kršćanski život.

U mašti posjetimo Svetište. Zamislimo da promatramo čovjeka kako s janjetom pristupa žrtveniku i polaže ruku na njega. U Levitskom zakoniku 4,33 pojašnjava se značenje ovog čina. Polaganje ruke na

janje podrazumijeva priznanje — a iskreno priznanje posebno je važno. Govoreći o žrtvi za grijeh (okajnici), u Levitskom zakoniku 5,5 ističe se sljedeće: “Ako, dakle, tko postane odgovoran u bilo čemu od toga, neka prizna počinjeni grijeh.”

Na simboličan način njegov grijeh prenosi se s njega na janje. Zato janje mora umrijeti. Zašto janje mora umrijeti? Što je ono skrivilo? Ništa, baš ništa. Ali to je središnja poruka Svetišta. Kada priznajemo svoje grijehe, oni se zapravo prenose na Isusa, Janje Božje. Tko ubija žrtvu? Grešnik koji se kaje i koji je prenio svoj grijeh na zamjenu. “I neka je ... zakolje na mjestu gdje se kolje žrtva paljenica.” Obratite pozornost na korake.

U knjizi *Velika borba* ovaj se prizor opisuje na sljedeći način: “Dan za danom grešnik koji se kajao prinoseći bi žrtve na vratima Šatora sastanka i, polaganjem ruke na glavu žrtvene životinje, priznavao svoje grijehe. Na ovaj ih je način sa sebe slikovito prenosio na nedužnu žrtvu. Zatim je životinja zaklana.” (str. 359,360; u izvorniku 418)

Svećenik bi tada uzeo krv ubijene životinje i njome škropio pred zavjesom u Svetinji Svetišta. U posebnim slučajevima svećenik bi pojeo meso, a zatim ušao u Svetište. Grijeh je tako bio prenesen u tijelo svećenika koji je pojeo meso. Obična osoba nije mogla ući u Svetište. Kada su grijesi te osobe preneseni u Svetište, bili su sakriveni od ljudskih pogleda. Nitko ih nije mogao vidjeti. Bili su pokriveni Kristovom krvlju.

Zato David u Psalmu 32,1 uzvikuje: “Blažen onaj kome je grijeh otpušten, kome je zločin pokriven!” Riječ “blažen” znači “sretan, zadovoljan, ispunjen, miran ili spokojan”. Kada dođemo k Isusu i priznamo mu svoje grijehe, naše srce je mirno. Naši grijesi prenose se u nebesko Svetište. Zato psalmist radosno uzvikuje: “Kako je istok daleko od zapada, tako udaljuje od nas bezakonja naša.” (Psalam 103,12) Mi više ne nosimo teret, krivnju, sramotu, osudu za grijeh. On je prenesen na naše Janje koje je umrlo. Naš živi Svećenik unosi ga svojom krvlju u nebesko Svetište.

Pouke koje nam pruža Janje

Kada je pokajani grešnik prenio svoj grijeh na nevino janje, ono je postalo nositelj grijeha. O Kristu Pismo kaže: “On sam u svom tijelu naše grijehe uznese na drvo križa.” (1. Petrova 2,24) Kao što je pokajani grešnik donosio zamjenu koja je umirala umjesto njega, tako svaka pokajana osoba može doći na Golgotu i gledajući u raspetog Božjeg Sina, reći: “Koji mi je iskazao ljubav i samoga sebe za me predao.” (Galaćanima 2,20)

Kristova milost je nezaslužena, nezarađena. Isus je umro mučnom, bolnom smrću kojom će umrijeti izgubljeni grešnici. On je doživio puninu Očevog gnjeva ili osude grijeha. Bio je odbačen da bismo mi mogli biti prihvaćeni. On je umro smrću koja je bila namijenjena nama da bismo mi mogli živjeti životom koji je bio Njegov. On je nosio trnovu krunu da bismo mi mogli nositi krunu slave. On je bio prikovan na križ trpeći strašne bolove da bismo mi mogli vladati na prijestolju s otkupljenicima u vijeke vjekova, noseći zauvijek kraljevsku odoru. Isus nas nije odbacio u našoj sramoti i krivnji; On nam se približio u svojoj ljubavi i prihvatio nas. Janje koje umire prikazuje slomljeno, ranjeno, išibano, krvavo tijelo našeg Spasitelja. Ono govori o takvoj čudesnoj, zadivljujućoj božanskoj ljubavi koja će radije preuzeti osudu, krivnju i kaznu za grijeh nego da makar samo jedno Njegovo dijete bude vječno izgubljeno.

Ellen G. White objašnjava značenje križa u knjizi *Isusov život* na 624. (u izvorniku 753.) stranici: “Na Krista kao našu Zamjenu i jamstvo položeno je bezakonje svih nas. On se ubrojio u prijestupnike, da bi nas otkupio od osude Zakona!” To je izvještaj o milosti. To je izvještaj o neizmjernej Spasiteljevoj ljubavi.

Subotnji odmor u Kristu

Pravi subotnji odmor je počinak milosti u brižnom naručju Onoga koji nas je stvorio, Onoga koji nas je otkupio i Onoga koji će ponovno doći. Sjećate li se tog jedinstvenog izraza u Postanku 2,3: “U taj dan [subotu] počinu od svega djela svoga koje učini”? Subota je Božji počinak. Bog je počivao sedmog dana, čime je potvrdio da je Njegov posao završen.

U Hebrejima 4,9.10 uspoređuje se Božji počinak na kraju tjedna stvaranja, kada je Bog prestao s radom, s našim prestankom obavljanja ljudskih poslova ulazeći u Kristov spasonosni počinak. Poslanica Hebrejima to kazuje na sljedeći način: “Prema tome, preostaje narodu Božjemu još subotni počinak. Jer tko je ušao u počinak njegov, i sam je počinio od djela svojih, kao i Bog od svojih.” (Hebrejima 4,9.10) Prema Pismu, naš subotnji počinak čin je najdubljeg bogoštovlja pri čemu se potpuno odmaramo u Isusu kad je riječ o našem spasenju. Tumačeći Hebrejima 4,4, *The SDA Bible Commentary* daje sljedeću nadahnutu izjavu: “Kao što ostaje nepromijenjen Božji iskonski plan za ovaj svijet, isto tako ostaje nepromijenjen sedmi dan subota, dan ‘počinka’ koji je On ustanovio kao spomenik stvaranja i na taj način podsjetnik Njegove namjere prigodom stvaranja svijeta. Svetkovanje sedmog dana subote tako svjedoči ne samo o vjeri u Boga kao Stvoritelja svih stvari, već i o

vjeri u Njegovu silu da promijeni život i osposobi muškarce i žene da uđu u taj vječni 'počinak' koji je u početku namijenio stanovnicima Zemlje." (sv. 7, str. 420)

U konceptu božanskog počinaka krije se bogato značenje. Poslanica Hebrejima širi ovaj koncept na dojmiv način. Za pisca Poslanice Hebrejima božanski počinak uključuje vjeru u Isusa koji dovodi do počinaka u Onome koji nas je stvorio, znajući da nas On nikada neće ostaviti ili zaboraviti. Također uključuje počinak u Njegovom završenom djelu na križu. Počinak u Kristu znači pouzdanje u Njegovu milost kad je riječ o našem spasenju; ali odmor u Hebrejima 4 uključuje mnogo više. Kristova je namjera bila odvesti Izraelce u Obećanu Zemlju. Njegov plan nije bio da lutaju pustinjom četrdeset godina. Njihova srca bila su nemirna dok nisu sigurno stigli u svoju domovinu. Kada je bilo ispunjeno obećanje Saveza, pronašli su trajan mir i nebeski počinak. Bez obzira na izazove s kojima se suočavamo ovdje na Zemlji, počinak koji Krist nudi nije privremen. Subotnji počinak nagovještava vječni počinak koji nam Isus želi podariti u nebeskoj Obećanoj Zemlji. Tada, i samo tada, naše će srce doživjeti trajan mir. Naš počinak u Kristu danas uvod je u slavni dan kad ćemo s Njim počivati vječno.

TREĆI DIO: Primjena

Neka netko u razredu naglas pročita sljedeću pjesmu. Ponovite o čemu smo proučavali u pouci za ovaj tjedan i odgovorite na pitanja koja se nalaze ispod pjesme.

Samo mi dopusti da se odmorim u Tebi, Gospodine,
Bez borbe, bojazni i napetosti
Pod teretom dana
Koji mi donose suze i bol.
Dopusti mi da se sjetim da Tvoja ruka
Može olakšati svako breme.
I u Tvojim prisutnosti bit ću siguran
Na najmračnijem životnom putu.
Jer Ti si rekao da si blizu onih
Kojima je potrebna Tvoja pomoć.
Bezumni smrtnik kakav sam ja,
Zašto bih se onda plašio?

Odgovorite na pitanja u kontekstu današnje pouke:

◆ Što znači ući u Kristov počinak?

◆ Kako starozavjetne službe u Svetištu doprinose našem razumijevanju počinka u Kristu?

◆ Razmišljajte o tri događaja u povijesti spasenja — stvaranju, križu i Kristovom drugom dolasku. Kako dublje razumijevanje svakog od ovih događaja pruža osnovu za mir i počinak u Kristu?

◆ Koji razlog redci u Hebrejima 3,9; 4,13 navode što Izrael nije ušao u Božji počinak i kako mi možemo ući u Njegov počinak?

Nemirni prorok

PRVI DIO: Opći dio

Božja strategija u spašavanju izgubljenog čovječanstva katkad izgleda neobično. Niniva, grad od sto dvadeset tisuća stanovnika, bila je glavni grad Asirije. Asirska vojska bila je jedna od najokrutnijih na Bliskom istoku. Njihova okrutnost bila je dobro poznata širom Sredozemlja. Oni nisu samo napadali neprijateljske utvrde, već su ih i uništavali. Okrutno su ubijali svoje protivnike i tisuće mladih odvodili u ropstvo.

Zamislite Joninu reakciju kada mu je Bog naredio da iz Izraela otputuje u Ninivu i tom zloglasnom gradu objavi poruku o pokajanju. Umjesto da se uzda u Božju silu u izvršavanju Božjeg naloga, njega su nadvladale brige. Obuzet nemirom i tjeskobom pobjegao je u suprotnom smjeru. U ovom izvještaju zadivljuje Božja iskrena želja da spasi stanovnike Ninive. Bog žarko nastoji spasiti izgubljene ljude. Učinit će sve što je potrebno da ih izbavi. Izvještaj o Joni ne govori samo o spašavanju Ninive, već i o spašavanju Jone, proroku koji se opire.

Jona vjerojatno nije shvatio dubinu svojeg neprijateljstva prema Ninivljanima. Bježeći od Boga, našao se u utrobi velike ribe, gdje je tri dana mogao razmišljati o svojem odnosu s Bogom. U potpunom očaju Jona je zavapio k Bogu. Kada ga je velika riba izbacila na obalu, nevoljni bjegunac postao je poslušni misionar. Međutim, izvještaj ne završava ovdje. Jona je propovijedao Ninivljanima; i kada su se pokajali, on se razgnjevio. Više je mislio na svoj ugled nego na Božju čast i Njegovu ljubav prema stanovnicima Ninive. U pouci za ovaj tjedan otkrivamo ovu divnu istinu: Joni je bilo potrebno Evandjelje isto kao i Ninivljanima — a potrebno je i nama.

DRUGI DIO: Komentar

Jona je bio stanovnik malog grada Gat Hahefera, koji se nalazio nedaleko od lučkog grada Jafe (2. o kraljevima 14,25). Ispunjen strahom zbog okrutnosti stanovnika Ninive, pobjegao je od Božjeg poziva da im svjedoči. Ukrcavši se na lađu, krenuo je prema Taršišu u želji da ode što dalje od Ninive. Iako ne možemo sa sigurnošću reći, mnogi biblijski

tumači smatraju da je Taršiš grad na jugu Španjolske, u blizini Gibraltarskog tjesnaca. Morski put od Jafe do Taršiša iznosio je oko 3.500 km. Niniva, s druge strane, nalazila se oko 1.200 km od Jafe.

Proroka je obuzela misao da će biti ismijan, odbačen ili, još gore, prognan. Teškoće pred njim činile su se toliko velike da se nije mogao suočiti s njima. Govoreći o Joninom nedostatku vjere, Ellen G. White ovako opisuje njegove misli: "Razmišljajući o teškoćama, o prividnoj neostvarivosti postavljenog zadatka, prorok je bio u kušnji da posumnja u razložnost poziva koji mu je bio upućen. S ljudskog stajališta, izgledalo je da se ništa ne može postići objavljivanjem takve poruke tome oholom gradu. Zaboravio je na trenutak da Bog kojemu služi sve zna i sve može. Dok je oklijevao, i dalje sumnjajući, Sotona ga je uspio potpuno obeshrabriti. Proroka je obuzeo veliki strah, pa je ustao 'da pobjegne u Taršiš'. Stigao je u Jafu i našavši lađu spremnu da otplovi, 'plati vozarinu, i ukrca se da otplovi s njima' (Jona 1,3).

U okviru postavljenog zadatka Joni je bila povjerena teška odgovornost; međutim, Onaj koji mu je rekao da ide, bio je sposoban i poduprijeti svoga slugu i osigurati mu uspjeh. Da je prorok bez oklijevanja poslušao, uštedio bi sebi mnoga gorka iskustva i bio bi bogato blagoslovljen." (*Proroci i kraljevi*, str. 169; u izvorniku 266)

Jona nije riješio problem time što je pobjegao od njega. Bježanje ga je samo gurnulo u još veće teškoće. Bog koji mu je zapovjedio da Ninivljane pozove na pokajanje, mogao ga je u potpunosti okrijepiti i osnažiti. Bog nam nikada ne daje zadatak a da nas ne osposobi da ga izvršimo. "Kad ljudska volja surađuje s Božjom voljom, postaje svemoćna. Neka se sve što treba činiti po Njegovoj zapovijedi učini u Njegovoj snazi. Sve Njegove zapovijedi istodobno osposobljavaju da se zapovijed i izvrši." (*Isusove usporedbe*, str. 233; u izvorniku 333)

Jona je pošao u Taršiš, a Bog je pošao k Joni. Kada je prorok pobjegao od Božjeg poziva, Bog ga je nastavio pozivati. Pismo kaže: "Ali Jahve podiže na moru silan vjetar i nastade nevjere veliko na moru te mišljahu da će se lađa razbiti." (Jona 1,4) Oluja je bila toliko žestoka da je prijetila da će lađu razbiti na komade. Kada se činilo da su tovar i cijela posada izgubljeni, Jona ih je u dubokom očaju molio da ga bace s lađe. Kada je potonuo ispod valova, progutala ga je velika riba. Biblija kaže: "Tri dana i tri noći ostade Jona u ribljoj utrobi." (Jona 2,1)

Neki smatraju da je izvještaj o Joni previše nevjerojatan da bi bio istinit. Smatraju da je prije u pitanju izmišljena priča nego povijesni događaj. Međutim, biblijski dokazi, povijest i arheologija ne slažu se s takvim gledištem. Između ostalog, razlog da povjerujemo kako se u izvještaju o Joni opisuje stvarni događaj jest što je Jona prema 2. o

kraljevima 14,25 bio povijesna osoba. Židovi su Knjigu proroka Jone smatrali povijesnom. Arheološka nalazišta u Ninivi potvrđuju da je grad bio velik kao što je opisano u Bibliji. Isus osobno ukazuje na Ninivu i izvještaj o Joni (Matej 12,39-41; Luka 11,29.30). Glavno je pitanje može li riba ikoga progutati i može li ta osoba preživjeti.

Dr. John D. Morris, znanstvenik s Kreacionističkog instituta, na sljedeći način objašnjava mogućnost da je Jonu progutala velika riba: "Danas postoji nekoliko vrsta kitova i morskih pasa koji imaju dovoljno velik jednjak da progutaju cijelog čovjeka. Kad je riječ o izumrlim životinjama poput pleziosaurova, može se reći isto, a možda se radilo i o nepoznatoj golemoj ribi. Bit je u tome da izvještaj nije nemoguć. Međutim, što je najvažnije, Biblija kaže da 'Jahve zapovjedi velikoj ribi da proguta Jonu.' (Jona 2,1) Jasno je da je ovaj događaj bio čudo, a ne prirodna pojava. Prema tome, ne moramo dati objašnjenje ograničeno suvremenim iskustvom ili znanjem."

"Može li čovjek preživjeti u utrobi ribe? Hebrejski izraz 'tri dana i tri noći' jasno označava, kako pokazuje Pismo i drugi izvori, vremensko razdoblje koje započinje prvog dana i završava trećeg. Ne mora nužno označavati tri puna dana i noći. Zatim, u današnje vrijeme bilo je nekoliko prijavljenih slučajeva da je mornare ili druge pojedince progutala takva životinja i da su se poslije oporavili." (John D. Morris, "Did Jonah Really Get Swallowed by a Whale?") Morris nastavlja i kaže da mi kao kršćani vjerujemo u čuda, tako da prihvaćamo Božju riječ i izvještaj onako kako glasi u Knjizi proroka Jone.

Tamo, u utrobi te velike ribe, Jona se mogao ozbiljno posvetiti razmišljanju. Ispunjen beznađem i očajem, zavapio je k Bogu: "Samo što ne izdahnuh kad se spomenuh Jahve, i molitva se moja k tebi vinula, prema svetom Hramu tvojemu." (Jona 2,8) Jona je gledao iznad tame u sjajno svjetlo koje svijetli iz nebeskog Svetišta. On se usredotočio na ono što je vječno. Psalmist David kaže: "Svet je tvoj put, o Bože. ... Ti si Bog koji čudesa stvaraš, na pucima si pokazao silu svoju. Mišicom si izbavio narod svoj." (Psalam 77,14.15) Jona je otkrio Boga koji čini čuda. Bez obzira na okolnosti u kojima se nalazimo, dok gledamo u Svetište i promatramo Božju slavu poput Jone, naše povjerenje u Boga i Njegovu beskrajnu silu će rasti. Govoreći o Joninom iskustvu, Ellen G. White piše: "Ipak, Gospodin nije odbacio Jonu u najtežim trenucima njegova života. U nizu nevolja i čudnih zbivanja, trebalo je biti obnovljeno prorokovo povjerenje u Boga i u Njegovu beskrajnu spasavateljsku silu." (*Izraelski proroci i kraljevi*, str. 170; u izvorniku 267)

Kada je njegova vjera oživjela, Bog je učinio čudo i velika riba izbacila je Jonu na obalu. Jona je otputovao u Ninivu i propovijedao da

će Bog uništiti grad ogrezao u zlu. Na njegovo iznenađenje, narod se pokajao. Došlo je do velikog duhovnog buđenja. Kralj je izdao proglas u skladu s istočnjačkim običajem te je sav narod postio, priznao svoje grijehе i pokajao se. Neobično je bilo što je Jona bio potpuno razočaran. On je ispunio Božju zapovijed, ali strašne posljedice nisu uslijedile.

Među proročanstvima postoje takozvana uvjetna proročanstva. Ovaj je pojam dobro prikazan u Joni 3,10: “Bog vidje što su činili: da se obratiše od svojega zlog puta. I sažali se Bog zbog nesreće kojom im bijaše zaprijetio i ne učini.” Ispunjenje proročanstva bilo je uvjetovano njihovim odgovorom. Kada su se pokajali, Bog se “sažali”. Jonino propovijedanje bilo je uspješno, ali nezadovoljni prorok to nije prepoznao. Smatrao je da je doživio neuspjeh, ali stoljećima poslije Isus je naveo Jonu kao primjer vjernosti u propovijedanju Ninivi. Sjajna je vijest da Bog ne odustaje lako od nas. Joni je bilo potrebno Evanđelje isto kao i Ninivljanima. Bog ga je slijedio, nije ga napustio i držao ga je sve dok Jona nije prepoznao Njegovu moćnu ruku.

TREĆI DIO: Primjena

Jeste li ikada mislili da vas Bog navodi da učinite nešto, ali vi niste bili voljni? Jeste li ikada osjetili da Duh Sveti djeluje na vaše srce uvjeravajući vas da donesete odluku, ali ste oklijevali zbog određenih posljedica? Možda ste kao Jona bili misionar koji se opire. Čuli ste Božji poziv da prihvatite dužnost u crkvi, svjedočite susjedu ili kolegi s posla ili objavite Evanđelje nevjernom članu obitelji. U isto se vrijeme brinete jer možda niste osposobljeni da to učinite. Ili se plašite da ćete možda reći nešto pogrešno prilikom svjedočenja. Možda strahujete da ljudi neće prihvatiti ono što govorite. Što je još gore, plašite se da će vas odbaciti. Evo nekoliko stvari koje trebate zapamtiti. Prvo, Bog ne poziva osposobljene; On osposobljava one koje poziva. Drugo, kada vas Bog potakne da nešto učinite i vi prihvatite Njegov zadatak, On na sebe preuzima odgovornost za rezultate. Bog nas ne poziva na “uspjeh”. Poziva nas na vjernost. Ako smo vjerni zadatku koji nam povjerava, jednog će dana reći: “Dobro, valjani i vjerni slugo. ... Uđi u veselje gospodara svojega!” (Matej 25,21)

Konačni odmor

PRVI DIO: Opći pregled

Naslov pouke za ovaj tjedan ukazuje da je naš počinak ovdje samo privremen. Mi danas počivamo u Kristu, ali naš počinak uvijek prati patnja, žalost i bolest. Dolazi dan kada ćemo ući u vječni počinak. Okončat će se sve životne boli. Bolest, nesreća i smrt nestat će zauvijek.

Isus je ostarjelom apostolu Ivanu, izgnanom na otok Patmos, dao viđenje o sebi. Ovo viđenje pružilo je Ivanu ohrabrenje i nadu. U proročkim otkrivenjima Ivan je vidio povijest kršćanske Crkve i završne događaje na kraju zemaljske povijesti. Knjiga Otkrivenje završava slikom novog neba i nove Zemlje najavljujući Božji konačni počinak.

Prije tog konačnog počinka, posebni znakovi ukazat će na Isusov povratak. U Mateju 24 Isus ističe da će ovi događaji posljednjih dana biti sve učestaliji kako se Njegov slavni drugi dolazak bude približavao. Patrijarsi i proroci očekivali su Gospodnji povratak ne iskusivši “konačni počinak” koji je obećao Krist. Umrli su u iščekivanju događaja koji će doći, ali su umrli u nadi. U Otkrivenju 14,6-12, Ivan je primio viđenje o trojici anđela kako objavljuju nebesku poruku posljednjih dana da bi pripremili svijet za Kristov povratak.

Dok bitka između dobra i zla bjesni na svim područjima, Krist nas poziva da “budimo pripravi” i “budemo spremni” za Njegov skori povratak kako bismo spremni ušli u Njegov vječni počinak.

DRUGI DIO: Komentar

Ivan pripoćuje da se nalazio na otoku Patmosu kada je primio viđenja koja su zapisana u Otkrivenju. Patmos je otočić u Egejskom moru između turske i grčke obale. Dugačak je oko 14 km. U Ivanovo vrijeme bio je stjenovita, pusta rimska kaznena kolonija za prognane zatvorenike. Tamo se također nalazila i mala rudarska zajednica — i mali broj ostalog stanovništva.

Ivan je bio starac u devedesetim godinama kada je primio viđenja iz Otkrivenja. Živio je dug život u službi svojega voljenog Učitelja. Vjerojatno je živio u Efezu prije nego što je bio prognan na Patmos. Sada je bio odvojen od prijatelja i obitelji. Bio je slab i bilo je pitanje hoće li ikada otići s tog malog, udaljenog otoka. Međutim, tada je Isus u bljesku slave

otkrio Ivanu božansku istinu koja će u budućim vjekovima poučavati i hrabriti Božji narod. Ove istine posljednjih dana otkrivaju događaje koji će se dogoditi u ovom svijetu i pripremiti Božji narod za ono što dolazi. Katkad nam se Bog najjasnije obraća u najvećim kušnjama u našem životu. Kada se osjećamo usamljeno i obeshrabreno, Isus nas posjećuje kao što je posjetio Ivana i ispunjava nas toplinom svoje prisutnosti.

Otkrivenje je knjiga o Isusu koji djeluje. On ne sjedi samo na svojem prijestolju na Nebu; On se bavi životnim pitanjima ovdje na Zemlji. On nam služi u teškim trenucima, bolima i razočaranjima s kojima se suočavamo. Kada je Isus došao razgovarati sa svojim voljenim učenicom, obasjao je stjenoviti, pusti Patmos svojom slavom. Ne postoji mjesto koje bi bilo izvan Božjeg domašaja. On će vas pronaći gdje god se nalazili. Otkrivenje je ispunjeno nadom. Onaj koji je s nama preko svojega Duha Svetog uskoro dolazi u slavi da nas povede u dom. Ivan radosno izjavljuje: "Evo, dolazi s oblacima! I vidjet će ga svako oko." (Otkrivenje 1,7)

Znakovi Isusovog dolaska

Isus je govorio svojim učenicima o vremenu kada će Jeruzalem opkoliti neprijateljska vojska i uništiti ga (Luka 21,20). To se dogodilo 70. godine kada je Tit, rimski vojskovođa, napao Izrael i opkolio grad. Židovski povjesničar Josip Flavije opisuje razorni utjecaj opsade. On kaže da su izgladnjeli ljudi "često dolazili u sukob zbog malog komadića kruha; djeca su često otimala hranu iz roditeljskih usta. Ni brat ni sestra nisu imali milosti jedno prema drugom. Mjerica kukuruza bila je dragocjenija od zlata." ("The Destruction of Jerusalem", prijevod D. J. Muehlenbruch) Tijekom opsade bilo je slučajeva da su roditelji kuhali svoju preminulu djecu i pojeli ih. Josip nastavlja: "Moreni gladu, neki su jeli smeće, neki pojaseve za sedlo, neki kožu skinutu sa štitova; neki su još uvijek imali sijeno u ustima kada su im pronađena tijela." Posljedice napada na Jeruzalem bile su užasne i razorne. Prije nego što je sve završilo, izbio je požar i tisuće ljudi poginule su u plamenu.

Sedamdesetih godina prošlog stoljeća arheolozi su pronašli dom jedne aristokratske obitelji koji je u požaru u vrijeme opsade 70. godine bio spaljen do temelja. Ovaj dom svjedoči o jačini ognja i stupnju sveukupnog razaranja i potpunog uništenja.

Pitanja učenika

Kada je Isus ispričao učenicima o ovoj skoroj nesreći, oni su mislili da se nešto tako razorno može dogoditi samo na svršetku svijeta. Zato su Ga upitali: "Kaži nam kad će to biti i koji je predznak tvoga dolaska

i svršetka svijeta?” (Matej 24,3) Učenici su zapravo postavili dva različita pitanja. Njihovo prvo pitanje: “Kad će to biti?” odnosilo se na pad Jeruzalema i uništenje Hrama. Njihovo drugo pitanje glasilo je: “Koji je predznak tvoga dolaska i svršetka svijeta?” U svojem odgovoru, kao što je zabilježeno u Mateju 24, Isus je povezoao dva događaja. On je govorio o događajima koji će dovesti do uništenja Jeruzalema 70. godine. Ovi događaji poslužit će kao slika onoga što će se dogoditi pred Njegov drugi dolazak. U Mateju 24 Isus je spomenuo znakove koji će prethoditi Njegovom povratku. Ovi znakovi otkrivaju blizinu Njegovog dolaska.

Spasitelj nije otkrio dan svojeg dolaska, ali je govorio o znakovima koji će nam omogućiti da znamo kada se približio Njegov dolazak. Isusova propovijed o svršetku vremena usredotočuje se na četiri vrste znakova: 1) znakove u vjerskom svijetu; 2) znakove u odnosima među narodima; 3) znakove u prirodi i 4) znakove u društvu. Ovi znakovi obuhvaćaju lažna duhovna buđenja, svjetske sukobe, ratove, gladi, elementarne katastrofe, pošasti, pandemije, porast kriminala, sve veće nasilje, pad morala i naposljetku brzo širenje Evandjelja po cijelom svijetu.

U Mateju 24 iznosi se opći pregled znakova Kristovog drugog dolaska. U Otkrivenju 14 upućuje nam se žurni poziv da se pripremimo za Njegov dolazak.

Poruka za posljednje dane iz Otkrivenja

U Otkrivenju 14 anđeo koji je posjetio Ivana prikazuje kako se Božja konačna vijest brzo objavljuje svakom plemenu, jeziku, koljenu i puku da bi se svijet pripremio za Njegov skori povratak. To je “neprolazna radosna vijest” za čitav planet o Božjoj zadivljujućoj milosti. U svjetlu Evandjelja upućuje nam se poziv da budemo poslušni slaveći Boga u svemu što činimo. To je poziv da se u doba evolucije poklonimo Njemu kao Stvoritelju. To je poruka nade na svršetku vremena.

Isus će se zauzeti za nas na sudu i prikazati svoj pravedni život umjesto našega grešnog života. Apostol Ivan pruža nam sljedeće ohrabrenje: “A kad god tko počini grijeh, imamo zagovornika kod Oca: Isusa Krista, Pravednika.” (1. Ivanova 2,1) Božji konačni sud je pravedan. On može zagovarati samo one koji pokoravaju svoj život Njemu i vjerom prihvaćaju Njegov život i smrt.

Uvijek se radujte u Gospodinu

Zarobljen u Rimu, apostol Pavao napisao je ohrabrujuću poslanicu vjernicima u Filipi. Pojedini biblijski tumači nazivaju Poslanicu Filipljanima “poslanicom radosti”. U ovoj kratkoj poslanici koja se sastoji od

četiri poglavlja, Pavao ponavlja riječi “radost” i “radovanje”. Tema prvog poglavlja je “Radost u nevoljama”; tema drugoga “Radost u poniznosti”, tema trećega “Radost u pokoravanju”, a tema četvrtoga “Radost u zahvalnosti”.

Pavao je živio u Kristovoj radosti jer je otkrio da u Njemu može počiniti. On je vjerovao da će ga Krist osnažiti u svakoj prigodi i ispuniti njegove potrebe (Filipljanima 4,13.19). Njegovo pouzdanje bilo je čvrsto utemeljeno u božanskoj stvarnosti da je njegova “domovina u nebesima” i da će jednog dana Krist “naše bijedno tijelo pretvoriti u oblik svoga proslavljenog tijela po snazi kojom on može sebi sve podvrgnuti” (Filipljanima 3,21). On je željno čekao dolazak Spasitelja Isusa Krista (Filipljanima 3,20). Mogao se “radovati uvijek u Gospodinu” (Filipljanima 4,4) jer je imao potpuno povjerenje u Kristovo vodstvo u sadašnjosti i ispunjenje Kristovog vječnog plana u budućnosti. Njegova izjava “Gospodin je blizu”, dala mu je “mir Božji koji nadilazi svaki razum” (Filipljanima 4,5-7). Zajedno s apostolom Pavlom možemo se veseliti što ne postoji okolnost s kojom se suočavamo u kojoj nam Krist odmah ne pruža pomoć, nadu za budućnost i obećanje o konačnom počinku u Kristu vječno.

TREĆI DIO: Primjena

Prije određenog vremena prijateljica mi je ispričala svoju vrlo tužnu priču. Njezin osmogodišnji sin umirao je od rijetke bolesti krvi. Ljudi širom zemlje usrdno su se molili za njegovo ozdravljenje. Tražili su od Boga čudesno iscjeljenje. Međutim, djetetu je bilo sve gore. Posljednjih dana njegovog života majka je sjedila na njegovoj postelji neprestano ga držeći za ruku i nježno milujući po kosi. Kada je postalo jasno da mu je ostalo samo nekoliko sati života, uzela ga je u naručje i sjela u stolicu za ljuljanje nježno pjevajući duhovne pjesme. Određeno vrijeme nakon njegove smrti stupio sam s njom u razgovor i tada mi je ona rekla sljedeće riječi: “Iako osjećam duboku bol u srcu, Bog mi je dao ‘mir koji nadilazi svaki razum’.” Kada sam je upitao kakav je to mir koji nadilazi svaki razum, jednostavno je odgovorila: “Kada nešto ne shvaćate, još uvijek možete počivati u Kristovoj ljubavi i brizi.”

Kako se ovo proučavanje biblijskih pouka približava kraju, ne zaboravite da vam Isus, bez obzira na sve što se događa u vašem životu, želi podariti “mir koji nadilazi svaki razum”. On je kraj vas danas, sutra i zauvijek. Njegovi su planovi veći nego što možete zamisliti. Sjetite se Isusovih riječi: “Tko ustraje do konca, bit će spašen.” (Marko 13,13) Vjerujte da će vas Njegova snaga provesti kroz životne izazove i podariti vam mir.

Uznemirenost i strah često idu ruku pod ruku. A življe-
nje u svijetu u kojem je većina ljudi zauzeta dvadeset četiri
sata na dan, sedam dana u tjednu, može imati za poslje-
dicu uznemirenost i strah.

Tko se katkad ne bori sa strahom, zabrinutošću i uža-
snom strepnjom zbog onoga što donosi budućnost? Prošlost
je završena, sadašnjost se upravo odvija, budućnost je pu-
na pitanja, a u ovom nestalnom svijetu odgovori možda
neće biti onakvi kakve bismo željeli čuti.

Pitamo se hoćemo li uspjeti napraviti posao na vrijeme,
platiti sljedeću stanarinu ili školarinu, održati svoj polju-
ljani brak kroz još jednu oluju. Pitamo se ljubi li nas Bog
i dalje iako Ga uvijek iznova razočaravamo.

Kad je pozvao ljude da dođu k Njemu i nađu odmor (Matej
11,28), Isus se nije obraćao samo svojim učenicima i prvoj
kršćanskoj Crkvi. On je vidio buduće naraštaje izmučenih
ljudskih bića bolesnih od grijeha, umornih i iscrpljenih,
kojima će biti potreban pristup izvoru mira.

Naš nebeski Otac svime upravlja i spreman nas je sigur-
no dovesti kući.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com